

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LVI
SEPTEMBRIE—OCTOMBRIE

1978

Conștiința responsabilității noastre

„Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvîntul lui Dumnezeu”. (Col. 1,25).

Responsabilități religioase — spirituale și responsabilități sociale, cetățenești, patriotice! Între ele nu putem trage o linie de despărțire ci un semn de egalitate, egalitate izvorită din chiar cuvîntul plin de autoritate al Domnului Hristos: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima”, cu tot sufletul, cu toată ființa, cu tot ceea ce avem și simțem... dar și pe aproapele nostru, în măsură egală, ca pe noi înșine!

Aceasta este aria responsabilității noastre și importanța ei. Deci conștiința acestor sfinte responsabilități este destinată să transforme viața și activitatea noastră cît și a Bisericii Sale.

Dumnezeu are o biserică și aceasta are slujitori rînduiți de Dumnezeu. „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvîrșirea sfinților, pentru zidirea trupului lui Hristos pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, ca să nu mai fim copii, plînd incoace și incolo purtați de orice vînt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate prîvințele ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și SE ZIDEȘTE ÎN DRAGOSTE” (Efes. 5,11-16).

„De la înălțarea Sa, Domnul Hristos, marele conducător al Bisericii a adus la îndeplinire lucrarea Sa în lume prin slujitorii aleși, prin care El vorbește copiilor Săi și Se îngrijește astfel de toate nevoile lor spirituale” (G.W./13).

„Slujitorii Domnului Hristos au de purtat mari responsabilități dacă vor să devină exemple pentru biserica Sa și exponenți corecți ai doctrinei Învățătorului divin. El, Domnul Hristos, a fost intruchiparea perfecțiunii... Dacă reprezentanții Săi ar dori să dea pe față roade asemănătoare — în viața și lucrarea lor — ca cele ale Domnului Hristos, atunci ei ar trebui să se străduiască să exemplifice în viața lor virtuțile Domnului Hristos și să cultive trăsăturile Lui de caracter, ceea ce va face ca ei să fie asemenea Lui” (4 T/263).

„Dumnezeu este întristat atunci cînd vede lipsa renunțării de sine și a perseverenței la slujitorii Săi. Ingerii sînt uimiți privind scena aceasta. Slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să studieze bine viața Domnului Hristos, o viață plină de sacrificii de Sine” (7 T/254).

„Dacă dorim să corectăm pe alții, atunci noi înșine trebuie să practicăm principiile pe care noi am dori ca alții să le practice. Cuvintele, oricît de bune și de frumoase ar fi ele, ar fi fără de putere dacă ar fi contrazise de viața noastră zilnică. Slujitorii ai lui Dumnezeu, luați seama asupra voastră și asupra învățăturii pe care o dați. Nu scuzați păcatele în voi, păcatele pe care le mustrați în alții. Dacă vorbiți altora despre umilință, despre iubire, atunci aceste principii să fie exemplificate în voi. Dacă somați pe credincioși să fie buni, curtenitori și atenți în căminurile lor, atunci exemplul vieții voastre să dea putere și consistență cuvintelor voastre” (5 T/160).

„Inclinația spre lenevie face pe cineva nepotrivit pentru a fi slujitor al Evangheliei” (G.W./106).

„O responsabilitate solemnă zace asupra celui ce stă de veghe pe zidurile Sionului. Cît de cu grijă și cît de drept trebuie să înțeleagă el și să explice Cuvîntul lui Dumnezeu, așa după cum citim: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii și păzește lucrurile scrise în ea” (Apoc. 1,3). Profetul Ezechiel, vorbind despre chemarea slujitorului lui Dumnezeu, spunea:

„Cuvîntul Domnului mi-a vorbit astfel: Fiul omului, vorbește copiilor poporului tău și spune-le: Cînd voi aduce sabia peste vreo țară și poporul țării va lua din mijlocul lui pe un om oarecare, și-l va pune ca străjer: dacă omul acela va vedea sabia asupra țării, va suna din trîmbiță și va da știre poporului, și dacă cel ce va auzi sunetul trîmbiței nu se va feri și va veni sabia și-l va prinde, singele lui să cadă asupra capului lui. Fiindcă a auzit sunetul trîmbiței și nu s-a ferit, de aceea singele lui să cadă asupra lui; dar dacă se va feri, își va scăpa viața. Dacă însă străjerul va vedea venind sabia și va veni sabia și va răpi viața vreunui om, omul acela va pieri din pricina nelegiuirii lui, dar voi cere singele lui din mina străjerului”. Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvîntul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea. Cînd zic celui rău: „Răule, vei muri negreșit!” și tu nu-i spui ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar singele lui îl voi cere din mina ta” (Ezech. 33,1—8).

„Am putea spune că responsabilitatea veghetorilor de pe zidurile Sionului spiritual de astăzi este mai mare decît a veghetorilor din timpul profetului Ezechiel, intrucît privilegiile și ocaziile noastre sînt mai mari decît au fost cele acordate lor” (5 T/15—17).

„Este timpul ca veghetorii de pe zidurile Sionului să înțeleagă responsabilitatea și chemarea lor... Unii pastori, de fapt ca și unii dintre membrii bisericii noastre, au nevoie să fie convertiți, au nevoie să fie făcuți bucățele și turnați din nou” (1 T/368).

„Acea pe care Dumnezeu i-a pus de o parte ca slujitorii ai neprihănirii, au solemnă responsabilitate de a mustra păcatele poporului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel cerea lui Tit să ‘spună lucrurile acestea, sfătuiește și mustră cu deplină putere. Nimeni să nu te disprețuiască’ (Tit 2,15). Totdeauna vor exista unii care nu îndrănesc să mu-tre păcatul... Dacă cei care sînt puși în poziții de răspundere nu mustră rînduită păcatul, atunci vom ajunge în niște condiții care vor fi o mare dezonoare pentru Dumnezeu” (3 T/358—359).

„Dumnezeu a încredințat slujitorilor Săi lucrarea Evangheliei... Lui nu-i sînt plăcuți acei slujitorii ai Săi care nu pun toate capacitățile, toate energiile lor în această importantă lucrare: necredincioșia celor numiți veghetorii pe zidurile Sionului primejduiește cauza adevărului și o expune batjocorei vrăjmașului. Este timpul ca pastorii noștri să înțeleagă responsabilitatea și sfințenia lucrării lor” (7 T/254).

„Numai în ziua socotelilor finale se va cunoaște cît de mare este ră-punderea celor din slujbe sfinte și cît de teribile sînt rezultatele necredinței lor. Numai veșnicia va arăta cît valorează pierderea unui singur suflet” (G. C./640).

(Continuare în pag. a 2-a)

Este indeobște cunoscut efortul la scară națională pe care țara noastră îl face pentru dezvoltarea sa, pentru plenara ei afirmare multilaterală în circuitul mondial al valorilor. Poporul român, păstrător și apărător al libertății sale și al pământului strămoșesc, a militat întotdeauna pentru unitate națională și

o componentă de bază a politicii statului nostru, și implicit, o condiție de bază a îndeplinirii programelor de dezvoltare a patriei noastre.

Sînt bine cunoscute lumii întregi rolul și contribuția Excelenței Sale — Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele țării noastre, personalitate marcantă a vieții internațio-

în viața internațională

pentru păstrarea și dezvoltarea tuturor valorilor materiale și spirituale ale dăruirii noastre popor și încadrarea lor în tezaurul mondial, păstrîndu-și pînă în amănunt caracteristicile sale specifice.

Privind retrospectiv, niciodată afirmarea țării noastre n-a fost mai plenară ca în prezent. Relațiile comerciale și culturale ale României socialiste s-au extins pe toate meridianele globului. Deplina unitate dintre politica internă și cea externă a conducerii statului nostru, este grăitor reflectată în echilibrul existent între eforturile statului nostru pentru realizarea cu succes a dezvoltării noastre economice și sociale și principala activitate susținută — pe plan mondial — pentru asigurarea menținerii păcii în lume și a soluționării pașnice, la masa tratativilor, a problemelor litigioase, și a problemelor destul de complexe ale lumii contemporane.

Politica externă a României, activitatea susținută și dinamică, de largă deschidere internațională este expresia directă a celor mai luminoase tradiții de luptă ale poporului român pentru independență națională și eliberare socială, a aspirațiilor legitime de securitate și pace, de colaborare și pace cu toate popoarele lumii. Este un motiv de mîndrie națională faptul că pacea internațională constituie

nales, la elaborarea și îndeplinirea politicii externe a României. Este cunoscută înalta sa responsabilitate și principialitatea armonizării activității interne și internaționale a statului nostru, cum și neobosită sa activitate pentru desființarea și promovarea în relațiile internaționale a unor noi principii de colaborare în relațiile dintre state, indiferent de mărimea lor sau de potențialul lor economic, făcînd tot ceea ce omenește este posibil, pentru ca în lume să triumfe pacea, colaborarea și înțelegerea între toate popoarele lumii.

Putem consemna cu bucurie că inițiativele, contactele internaționale, dialogul cu cele mai diverse personalități ale vieții politice internaționale, vizitele oficiale întreprinse în diferite țări ale lumii au avut ca rezultat adîncirea relațiilor de prietenie și colaborare cu diferite țări și au consemnat contribuții majore la statornicirea unor raporturi noi între state, raporturi bazate pe respectarea principiilor dreptului internațional care contribuie la promovarea procesului de destindere în lumea contemporană și slujește cauzei păcii, cooperării și înțelegerii între popoare.

Este vrednic de recunoscut și de reținut faptul că România își întemeiază ansamblul relațiilor sale internaționale pe o strictă respectare a principi-

SUMAR

- Conștiința responsabilității noastre
- România în viața internațională
- Erau toți împreună în același loc
- În zilele voastre de bucurie
- Viața mea va fi mai bună
- Epistola către Evrei
- Din viața Bisericii
- M. B. Czechowski
- Sfirșit de cale
- Întrebări și răspunsuri

lor independenței și suveranității naționale, a deplinei egalități în drepturi, al neamestecului în treburile interne, a renunțării la forță și la amenințarea cu forța, urmărind avantajul reciproc și dreptul fiecărei națiuni de a fi constructorul și realizatorul propriului său destin. Stăruința cu care România socialistă a promovat aceste principii i-au adus un binemeritat prestigiu pe plan mondial și a servit cauza generală a colaborării în toate împrejurările, pentru soluționarea pe cale pașnică a tuturor problemelor cu care este confruntată lumea contemporană.

România desfășoară o activitate multilaterală și susținută pentru recunoașterea valabilității și aplicării pe plan mondial a noilor principii în relațiile internaționale și generalizarea lor în raporturile dintre state.

„Noi considerăm“, declară președintele Nicolae Ceaușescu „că instaurarea noii ordini trebuie să pornească în primul rînd de la lichidarea cu desăvîrșire a politicii de dominație și asuprire... Noua ordine cere ca în lume să fie instaurate relații noi, bazate pe deplina egalitate în drepturi între toate națiunile, pe respectarea dreptului fiecărui popor de a fi stăpîn pe bogățiile naționale, de a-și alege liber calea dezvoltării economico-sociale, fără nici un amestec din afară“.

Dar însănoșirea raporturilor internaționale, rezolvarea cu succes a problemelor dezvoltării fiecărei națiuni, păstrarea păcii în lume, toate acestea nu se pot realiza fără trecerea la măsuri concrete în vederea opririi cursei înarmărilor și reducerea treptată a potențialului militar. Președintele Nicolae Ceaușescu preciza că „esențialul este acum să se facă totul pentru a se trece realmente la măsuri practice de dezarmare generală și în primul rînd de dezarmare nucleară“.

Ne bucură faptul că o constantă a politicii externe a țării noastre este activitatea dinamică, stăruitoare pentru democratizarea relațiilor internaționale și pentru creșterea ro-

lului organismelor Organizației Națiunilor Unite și a altor organisme internaționale.

Putem spune că niciodată țara noastră n-a avut relații diplomatice și comerciale atît de întinse, niciodată România nu s-a bucurat, ca astăzi, de stima și prețuirea lumii întregi.

Ca cetățeni ai patriei noastre și credincioși adventiști, ne bucurăm de tabloul României contemporane, la care, alături de întreaga suflare românească, și-au adus, și continuă a-și aduce — în mod neprecupețit — aportul lor, toți credincioșii bisericii noastre, muncind cu sîrg pentru edificarea României contemporane.

Conștienți de importanța unității naționale și de eforturile

comune ale națiunii, rămînem oameni ai înțelegerii și muncii, făcînd totul pentru a contribui la sprijinirea noilor deziderate ale patriei noastre, pentru dezvoltarea multilaterală a țării, pentru pacea lumii.

Recunoaștem că tabloul înălțător al României de astăzi este rezultatul muncii pline de hărnicie a întregului nostru popor, rezultatul politicii înțelepte a conducerii noastre de stat, rezultatul eforturilor ce se fac pentru edificarea unei României multilateral dezvoltate, și pentru înfăptuirea idealurilor de pace, prosperitate, independență și libertate a tuturor popoarelor lumii.

REDACȚIA

Conștiența responsabilității noastre

(Urmare din coperta a 2-a)

În adevăr, viața slujitorului lui Dumnezeu trebuie să fie o exemplificare a vieții Mintuitorului nostru, căruia Îi slujim. Aceasta vrea să spună și apostolul Pavel atunci cînd sfătuia pe Timotei: „Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curățenie“ (1 Tim. 4,12).

Iubiți frați,

Am subliniat aici doar cîteva din aspectele profunde ale responsabilităților ce ne incumbă calitatea noastră de pastori sau membri ai Bisericii A.Z.S. Dar aderența noastră la aceste sfinte precepte include în aceeași măsură responsabilitățile calității de cetățeni ai patriei noastre. Este foarte important să facem un adevărat punct de referință din credincioșia față de Creatorul nostru, dar față de aproapele nostru oare, nu va fi tot atît de important? De multe ori uităm sau neglijăm aspectul acesta și ca urmare firească viața noastră se desfășoară lipsită de farmecul și binecuvîntarea slujirii aproapelui. Nimeni nu ne va pretinde ca aceasta să fie așezată mai presus de prima slujire, dar toți așteaptă ca ea să existe așa cum ne este recomandată: „ca pentru tine însuși“.

Deci, responsabilități, responsabilități! Fie ca ele să poarte coroana conștienței și îndeplinirii noastre creștine!

D. Popa

Moment solemn:
Cuvîntul de deschidere

„Erau toți împreună în același loc”

(Fapte 2,1)

De multă vreme se simțea nevoia întâlnirii tuturor pastorilor pentru a revedea împreună modul în care trebuie adusă la îndeplinire slujba și răspunderea ce o avem, pentru a revedea și dezbate împreună probleme legate de practicile și serviciile divine din comunități, probleme ale vieții și responsabilității noastre sociale, probleme de organizație și probleme ale responsabilității ce o avem în calitatea de pastori ai Bisericii A.Z.S. și în calitatea de cetățeni ai patriei noastre iubite.

Faptul acesta era în preocuparea conducerii Cultului, dar așa cum spune și Scriptura „toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui“. Ceasul acesta a sosit la 30 mai 1978. Și pentru aceasta inimile noastre se îndreaptă pline de adîncă recunoștință, respect și mulțumire către Tatăl Ceresc.

Și tot cu acest prilej aducem recunoștința și mulțumirea noastră Conducerii Departamen-

tului Cultelor unde am găsit multă înțelegere și sprijin în organizarea și pregătirea acestei întâlniri cu toți pastorii.

Începînd de luni, 29 mai, din toate colțurile țării soseau grupuri, grupuri de pastori, cu fețe zîmbitoare, bucuroși de întâlnire. Sosise ceasul. Și astfel în ziua de 30 mai 1978, în sala de Cult a Comunității A.Z.S. Popa Tatu au început lucrările.

Dar precum spune una din cîntările noastre „Cu Cel Sfînt începe tot“, așa și noi în dimineața zilei de 30 mai 1978, la orele, 8, am fost conduși în meditație spirituală la ora de rugăciune de către fratele Dumitru Popa, președintele Uniunii, care a evidențiat prin Cuvîntul lui Dumnezeu răspunderea noastră, chemarea noastră sfîntă, chemarea noastră divină, chemarea noastră plină de răspundere, arătînd că pentru împlinirea ei avem nevoie de călăuzire cerească. S-au înălțat

rugăciuni la Bunul Dumnezeu pentru călăuzirea Sa în general în viața Bisericii și în special pentru o bună reușită a lucrărilor acestui curs al pastorilor.

În continuare președintele Uniunii salută în numele Comitetului Uniunii și urează bun venit la aceste lucrări, celor 156 de participanți.

În încheierea cuvîntului introductiv, fratele Dumitru Popa spune: „Am deosebita bucurie să declar deschise lucrările întâlnirii pastorilor și angajaților din Uniunea de Conferințe a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România“.

De acum se intră în programul prevăzut care va fi destul de încărcat.

Referatul următor intitulat „Necesitatea unor servicii di-

vine simple, spirituale, unice, în conformitate cu doctrina și organizația Bisericii A.Z.S., a fost prezentat de fratele Marin Pârvan, secretarul Uniunii de Conferințe.

În acest referat se prezintă la început sfaturile Spiritului Profetic cu privire la serviciul de închinare, de adorare și slujire al lui Dumnezeu, care printre altele ne spune: „De la sfințenia ce împodobește Sanctuarul pămîntesc, creștinii pot să învețe cum trebuie să considere locul în care Dumnezeu întilnește pe poporul Său. Dumnezeu a întocmit rânduiala serviciului divin, ridicîndu-l peste tot ce este trecător... Trebuie fixate reguli cu privire la timpul, locul și felul serviciului divin. Nimic din ce este sfînt, nimic din ce aparține de serviciul divin nu trebuie tratat cu nepăsare sau indiferență. Pentru ca credincioșii să poată face tot ce pot mai bine spre a înălța laudă lui Dumnezeu, cugetările lor trebuie să fie de așa natură încît mințile lor să deosebească ceea ce este sfînt de ceea ce este profan...”

Adunările — serviciile noastre de cult — trebuie să fie pătrunse și îmbibate de atmosferă cerească.

Se schițează în continuare programul serviciilor de cult începînd de vineri seara pînă sîmbătă seara, pentru ca acestea să fie la fel în toate comunitățile.

Cîteva gînduri în legătură cu cîntarea, rugăciunea și predica însăși. Unul din pionierii Bisericii zicea: „O, dacă membrii noștri ar practica numai religia din cărțile lor de cîntări! Aceasta ar fi un lucru minunat”. Da, cîntările noastre exprimă iubirea creștină și noi adesea cîntăm cît putem de tare, dar a trăi teologia și îndemnul creștin din aceste cîntări nu este totdeauna chiar așa de ușor. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, putem face lucrul acesta.

Despre rugăciune găsim scris în Manual: „De asemenea și acela care conduce pe închinători înaintea lui Dumnezeu prin

intermediul rugăciunii pastorale, îndeplinește poate cel mai sfînt act al serviciului întreg; și acela care a fost însărcinat cu această răspundere, trebuie să simtă importanța ei... Rugăciunea este o parte vitală din serviciul divin. Cînd cineva este invitat să înălțe o rugăciune publică în cadrul serviciului divin, el trebuie să-și dea seama că vocea lui este vocea întregului grup; el exprimă lauda lor, nevoile lor, dorințele lor. Toate acestea să fie exprimate la plural, nu la singular.

Cu privire la predică, inspirația divină, ne învață: „Predicatorii trebuie să exprime adevărul într-un mod limpede și simplu... Cu cît simplitatea e mai mare, cu atît mai bine vor fi înțelese cuvintele voastre”.

Se fac apoi precizări cu privire la stringerea zecimii și dărilor, minutele de cugetare, anunțuri, etc.

În concluzie, referatul spune: „Orice inovație, orice se introduce în plus în programele serviciilor de cult, nu face altceva decît să contribuie la îndepărtarea de la simplitatea și solemnitatea acestor servicii, așa cum au fost ele practicate întotdeauna de Biserică. Este bine ca să rămînem la simplitate și modestie”.

După acest referat, ca și după toate celelalte, s-a dat ocazie la discuții și nu puțini au fost cei ce au luat cuvîntul pe parcursul celor zece zile. După citirea fiecărui referat și după discuțiile purtate, se conturează concluzii trase din cele prezentate și discutate, și după încheierea întîlnirii, toate aceste concluzii de la toate referatele, revăzute de Comitetul Uniunii, vor fi transmise pastorilor spre a fi aplicate întocmai în fiecare Comunitate.

S-au prezentat referate și studii privind organizarea, disciplina, diferitele servicii din Comunitate, despre respectarea legilor, dragostea de patrie. S-au pus întrebări, s-au dat răspunsuri privind Spiritul Profetic și probleme ale activității pastorale.

Așa cum s-a subliniat în repetate rînduri de către participanți, materialul acesta va fi de folos atît pentru pastori, cît și în general pentru Biserică. Sintem mulțumitori Bunului Dumnezeu pentru Cuvîntul Scripturii și Mărturia Spiritului Profetic care va ocroti Biserica Sa de divizare, de erezii, de fanatism, de apostazie și de orice vînt de învățătură străină și o va ține pe drumul slujirii cinșite față de Dumnezeu și față de semenii noștri.

În fiecare dimineață de la orele 8—8,45 am unit inimile în rugăciune, cuvîntul meditației spirituale a fost prezentat de frații: D. Popa, M. Pârvan, G. Deac, N. Popescu, A. Delea, cerînd de la Dumnezeu călăuzire, putere, înțelepciune și împlinirea făgăduinței divine pentru aceste zile, revărsarea ploii tirzii, în măsură bogată, a Duhului Sfînt promis de Mîntuitorul.

Un privilegiu deosebit l-au avut Comunitățile din București în Sabatul din 3 iunie 1978, cînd toți participanții au fost repartizați în cele cinci comunități unde au luat parte la serviciile de cult de vineri seara și sîmbătă, împărțind Cuvîntul Domnului la orele rînduite.

În ziua de joi, 1 iunie după amiază, toți participanții au vizitat Muzeul de Istorie al R. S. României, tezaurul și expoziția omagială dedicată împlinirii a 60 de ani a Președintelui țării noastre, Nicolae Ceaușescu.

Luni, 5 iunie 1978, a avut loc o excursie la Poiana Brașov, pe Valea Prahovei și întoarcerea pe la Mănăstirea Cheia—Văleni de Munte. Această întîlnire în locurile încîntătoare ale Brașovului a constituit pentru toți un moment de neuitat, mai ales că a fost fixat și pe peliculă, fiecare avînd posibilitatea a pune în albumul familiei grupul participanților la excursie.

S-a adăugat la toate acestea și bucuria de a avea atît în excursie, cît și în ultimile două zile ale întîlnirii pastorilor, pe frații: A. Delafield și Paul Gordon de la Fundația A.Z.S.,

E.G. White din Washington și Oswald Bremmer din cadrul Organizației A.Z.S. Diviziunea Euro-Africa de la Berna. Dinșii au adus salutări de la fratele și sora Pierson, președintele Conferinței Generale A.Z.S. și fratele E. Ludescher, președintele Organizației A.Z.S. Diviziunea Euro-Africa.

În ziua de marți, 6 iunie, un conferențiar a prezentat participanților la cursuri problema cea mai arzătoare a omenirii: dezarmarea. În cuvinte clare și lămurite a arătat ce povară grea apasă asupra omenirii și anume povara cheltuielilor de înarmare. A prezentat de asemenea stadiul tratativelor, contribuția O.N.U. și țării noastre la problema dezarmării.

ferinței Sibiu și rugăciunea pentru binecuvântarea vinului a fost rostită de fratele Delea Alexandru președintele Conferinței Cluj.

După terminarea serviciului divin în cadrul festiv al încheierii cursului, s-au rostit cuvinte de mulțumire din partea oaspeților și a participanților.

Fratele Delafield spunea: „Zilele petrecute în România sînt dintre cele mai fericite. Nicăieri n-am fost primiți cu mai multă ospitalitate și prietenie. Am fost ajutat în viața mea spirituală. Am să scriu un articol frumos despre România. Vă mulțumesc“.

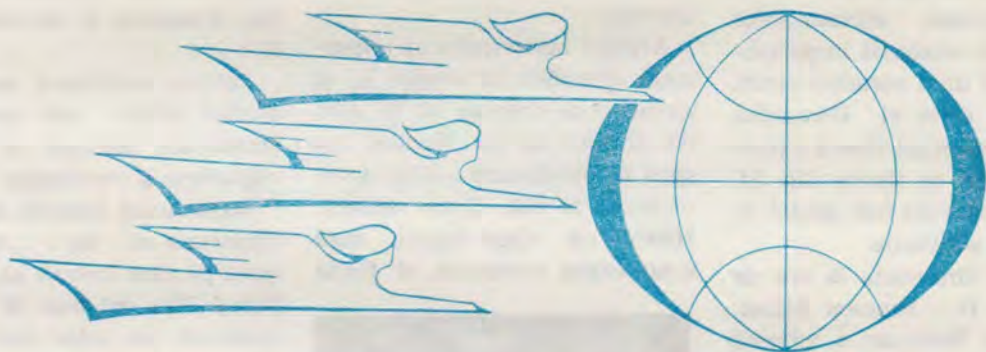
Fratele Gordon spunea printre altele: „Pentru mine a fost o mare favoare ocazia ce am avut-o, vă mulțumesc pen-

iubim și ale cărei principii dorim să le respectăm și să le împlinim în viața noastră de credință și de slujire“.

Fratele Dumitru Popa aduce un cuvînt de mulțumire tuturor și în mod deosebit, prin fratele Alexe Constantin, Comunității gazdă, Popa Tatu.

Fratele Alexe Constantin, secretarul Conferinței București și în același timp și gazdă, răspunde la cuvîntul adresat apreciind această întîlnire ca fiind utilă și bine reușită.

Cu privire la această întîlnire, pastorii participanți și-au exprimat, unii verbal alții în scris, recunoștința și mulțumirea lor pentru organizarea acestei întîlniri, pe care au apreciat-o ca fiind utilă și necesară pentru

În dimineața zilei de 8 iunie, ultima zi a întîlnirii pastorilor, a avut loc, ca o încoronare a încheierii lucrărilor, participarea tuturor pastorilor la serviciul divin al Sfintei Cîine. Cuvîntul pregătitor a fost rostit de fratele Delafield.

A urmat serviciul umilînței, spălarea picioarelor. Și dacă au mai fost ici și colo oarecare disensiuni, ele au fost aruncate în marea uitării, au dispărut pentru totdeauna, căci iubirea lui Hristos turnată și cu această ocazie în inimile noastre prin Duhul Său cel Sfînt, le-a șters.

Serviciul de împărtășire a fost condus de fratele Dumitru Popa, președintele Uniunii, rugăciunea de binecuvîntare a pîinii a fost rostită de fratele Deac Gligor, președintele Con-

ferinței Sibiu și rugăciunea pentru binecuvîntarea vinului a fost rostită de fratele Delea Alexandru președintele Conferinței Cluj.

După terminarea serviciului divin în cadrul festiv al încheierii cursului, s-au rostit cuvinte de mulțumire din partea oaspeților și a participanților.

Fratele Delafield spunea: „Zilele petrecute în România sînt dintre cele mai fericite. Nicăieri n-am fost primiți cu mai multă ospitalitate și prietenie. Am fost ajutat în viața mea spirituală. Am să scriu un articol frumos despre România. Vă mulțumesc“.

ferinței Sibiu și rugăciunea pentru binecuvîntarea vinului a fost rostită de fratele Delea Alexandru președintele Conferinței Cluj.

După terminarea serviciului divin în cadrul festiv al încheierii cursului, s-au rostit cuvinte de mulțumire din partea oaspeților și a participanților.

Fratele Alexe Constantin, secretarul Conferinței București și în același timp și gazdă, răspunde la cuvîntul adresat apreciind această întîlnire ca fiind utilă și bine reușită.

REDACȚIA

ÎN ZILELE VOASTRE DE BUCURIE...

In adevăr Sabatul de la 15 iulie 1978 a fost o zi de mare bucurie. În această zi tinerii absolvenți ai Seminarului, împreună cu părinții, rudele și membri bisericii au sărbătorit momentul încheierii vieții de școală la Seminarul A.Z.S. și al trecerii lor în școala vieții.

Vineri seara, 14 iulie, în Com. București-Grant, fr. A. Doroftei, consilier al Uniunii și profesor la Seminar a deschis festivitățile serbării de absolvire. În cuvântul adresat celor prezenți s-a subliniat importanța păstrării unui caracter curat, asemenea celui al Domnului Hristos prezentând câteva exemple de tineri și tinere din Sf. Scriptură care au fost model de viață și activitate.

Simbătă dimineața la ora de rugăciune, fr. Ionescu Mihai, profesor la Seminar, a adresat un îndemn la rugăciune și la cunoașterea doctrinei, și a drumului pe care mergem.

În cadrul serviciului de predică din Sabat dimineața, fr. Marin Pârvan, secretarul Uniunii de Conferințe, a adresat absolvenților și deci viitorilor pastori, un cuvânt de trimitere.

Arătând că aceasta este ziua lor de bucurie și sărbătoare, (Numeri 10, 10) a salutat pe toți cei prezenți, în numele Comitetului Uniunii și al Corpului Profesorat al Seminarului Teologic, adresându-le un bun venit la această sărbătoare care este de fapt sărbătoarea bisericii întregi.

Potrivit textului din Numeri 10, 10 „cînd vă veți aduce jert-

fele de mulțumiri“, mulțumirile noastre se îndreaptă către Bunul Dumnezeu pentru călăuzirea Sa în viața bisericii, și pentru posibilitatea ca biserica să-și pregătească cadrele, pe cei ce se vor alătura grupului slujitorilor lui Dumnezeu.

S-au adus de asemenea mulțumiri autorităților de Stat pentru libertatea de care ne bucurăm și pentru faptul că putem pregăti nestingheriți noi elemente tinere pentru a deveni slujitori ai lui Dumnezeu și ai bisericii.

Arătînd seriozitatea și importanța chemării la slujire ca și virtuțile ce trebuie să le aibă un slujitor al lui Hristos, s-a spus în continuare : „Ca reprezentanți ai Lui între oameni, Hristos nu alege ingeri, care n-au căzut niciodată, ci ființe

omenești, cu aceleași patimi ca și aceia pe care căutau să-i salveze... Alegînd bărbați și femei pentru serviciul Său, Dumnezeu întrebă : „Umblă ei în așa umilință ca Eu să-i pot învăța căile Mele? Pot pune Eu cuvintele Mele pe buzele lor? Mă vor reprezenta ei pe Mine?“

„Slujitorul lui Hristos trebuie să fie un exemplu pentru turma lui Dumnezeu... Noi trebuie să învățăm a imita caracterul Său și să unim cu dreptatea strictă, curăția, sinceritatea, dragostea și dărnicia nobilă.“

Pentru realizarea acestor idealuri sfinte este nevoie de consacrare, părtășie cu Hristos, rugăciune și meditație.

Rugăciunea noastră azi și întotdeauna să fie : „Arată-mi calea pe care trebuie să umblu.. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă“.

În încheiere s-a înălțat o rugăciune de consacrare a noilor absolvenți și a tuturor celor prezenți.

În după amiaza zilei de Sabat la orele 18 s-a desfășurat programul clasei de absolvire.

După cîntarea de deschidere „Lucrarea Doamne este-a Ta“ și o rugăciune înălțată de către absolventul Iacob Stelian, s-a făcut apelul clasei, la care n-a răspuns Ungureanu Dumitru, decedat.

Corul Seminarului intonează imnul „Cu Cel Sfînt începe tot“ după care absolventul Bocăneanu Adrian, rostește cuvîntul introductiv, cuvînt de mulțumire, din care spicuim :

Absolvenții și Seminarului Teologic A.Z.S. — promoția 1977/78 și corpul profesoral

.....După patru ani de pregătire, stăm azi în fața celor dragi, care vor să se privească în noi; stăm înaintea fraților profesori care ne-au dat tezaurul dinșilor de experiență, de cunoștințe pentru care nu găsim suficiente cuvinte de mulțumire. A fost o adevărată dăruire pentru pregătirea noastră.

„Stăm aici, deopotrivă la sfârșit și început de drum, în fața crucii, prin meritele crucii, nu pentru că sintem demni de minunata jertfă a Mântuitorului ci pentru a-L implora să ne învrednicească a fi demni.

„Se ridică azi un altar aici, ca o mărturie a legământului nostru cu cerul pentru cele ce vor urma să aibă loc în cadrul unui mandat a cărui geneză se înfiripă acum...

„Toți care ne iubiți, primiți mulțumirea noastră întreagă, în acest moment de solemnitate pentru noi...

„Ca să se ajungă aici părinții noștri au pus jertfă peste jertfă. Frații profesori, frații d'n Comitetul Uniunii au pus sacrificii peste sacrificii, iar noi punem azi inimi peste inimi, iubire peste iubire pentru Dumnezeu, pentru toți care au lăsat în noi bogățiile lor spirituale.

„Doamne, binecuvintează-i, Doamne primește jertfa inimilor noastre ce-i încă prea puțin pentru bunătatea Ta arătată față de noi și Te rugăm rămii cu noi.“

După poezia „Fereastră cerului“, care a prezentat atât de mișcător lucrarea de răscumparare a Domnului Hristos, corul Seminarului întonează cântarea: „Altar și jertfă“, după care se succed una după alta scurte biografii, străfulgerări de lumini în viața lor, a absolvenților.

Toate au fost ascultate cu multă însuflețire.

Absolventul C. Popescu recită poezia: „Rugă“. „Iată-ne Doamne, aici vasele Tale de lut“.

Motto-ul clasei a fost prezentat de absolventul Orban Adalbert. „Hristos în voi, nădejdea slavei“.

„...Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei“. Col. 1, 27.

Taina despre care vorbește apostolul este o taină păstrată în doi: „Hristos în voi nădejdea slavei... Hristos în noi... Hristos în mine...“

Hristos se descoperă în mine zi de zi; și îmi dau seama că taina părtășiei cu El e o lume a minunilor fără de sfârșit...

Hristos în noi înseamnă: predica de pe munte, înmulțirea pîinilor, înseamnă să plîngem

cu cei ce pling, să tratăm pe semeni ca și cum ne-ar fi părinți, frați, surori, să iertăm pe cel ce ne-a greșit...

Hristos în noi înseamnă Ghet-semani... înseamnă Golgota... înseamnă înviere... O viață nouă... „morți față de păcat“ și „vii pentru Dumnezeu“.

Hristos în mine e taina mea, puterea mea, experiența mea! E viața Lui în mine... Vrem să plecăm cu această taină în sufletul nostru... și toți minaiți de aceeași dorință să putem înțilni în curînd pe Hristos, nădejdea slavei!

După o cîntare intonată de corul seminarului, absolventul Lucian Cristescu a prezentat ținta clasei care e cuprinsă în cuvintele din Epistola către Evrei 3,14: „Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm pînă la sfîrșit, încrederea nezugduită de la început.“

Redăm cîteva gînduri din cele prezentate:

Uniți prin forța înaltului motto: „Hristos în voi“, stăm pătrunși în fața unui eveniment solemn. Prin voia lui Dumnezeu, astăzi trăim o experiență nouă și unică: Începutul. Cuvînt inspirator de puteri și încredere, purtător de făgăduințe, născător de elan, „începutul“ ni se deschide astăzi în această ambianță festivă.

Oricine stă în pragul acestui portal, înainte de a pune primul pas, are nevoie de o țintă — „încotro“. Nu există drum fără țintă.

Vrem ca ținta promoției noastre să fie: „Pînă la sfîrșit“. Ceea ce dă sens și un rost alergării, alergătorului, și-l face vrednic de răsplată este sigur el: sfîrșitul, cheia de boltă a oricărei vieți... Vrem să ne îndreptăm conștiința spre marea nevoie a finalizării spre duce-rea „pînă la sfîrșit“ a dezideratelor noastre... Vrem să păstrăm vie cunoștința că puternicile vorbe „pînă la“ marchează timpul nostru de har...“.

Dumnezeul cerurilor, care ne-a chemat, să ne lege El privirile de ținta pusă înainte, pentru ca — privind spre sfîrșit

— să vedem pe Hristos: Apoc. 1,8 „Eu sînt... Sfîrșitul“. Si privind la Hristos: — ținta noastră — să înoinm din zi în zi părășia cu El, spre tainice culmi, pentru ca Hristos, care ne poate întări „pînă la sfîrșit“ (1 Cor. 1,8), în noi fiind să ne transforme curînd „ținta“ în realitate!

În cadrul programului după o cîntare și o poezie, elevul Mocanu Ion, în numele elevilor din anul II și III adresează absolvenților un cuvînt de despărțire, spunînd printre altele: „O undă de tristețe însoțește orice despărțire dar astăzi bucuria este mai puternică pentru că despărțirea de acum înseamnă înțilnirea de mine în același minunat ogor al Evangheliei. Era atît de bine cu voi aici în atmosfera plăcută a școlii... Ne-ați fost exemple, ne-ați fost de atîtea ori ajutor, ne-ați fost motive de învățatură. Mul-

țumim fiecăruia dintre voi pentru ceea ce ne-ați dat...“

Răspunde în numele absolvenților Bocăneanu Adrian: „Văd o legătură mai profundă acum la despărțire. Văd că despărțirea ne va lega mai profund. Prin noi, voi începeți de acum viața de lucrători, prin voi, noi continuăm să fim școlari în școala de lucrători pentru mîntuire. Vă mulțumim și ne gîndim de acum la sărbătoarea voastră peste un an“.

Fr. Gh. Indricău profesor la Seminar și diriginte al Clasei de Absolvire adresează un ultim cuvînt celor ce au fost elevi, atrăgîndu-le atenția asupra sfatului pe care apostolul Pavel îl dă conlucrătorului său iubit Timotei: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora. Stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa te vei mîntui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.“ (1 Tim. 4,16). Ilustrează cu exemple din vechime, în istoria poporului lui Dumnezeu, ce înseamnă a nu fi cu luare aminte asupra ta și asupra învățăturii pe care o dai, arătînd că trebuie veghiat în aceste zile ca să nu se strecoare învățături străine și erezii în biserică. „De aceea fiți cu luare aminte asupra voastră înșivă și asupra învățăturii ce o dați“, sînt cuvintele cu care a încheiat.

Fr. Marin Părvan, secretarul Uniunii, după ce adresează absolvenților un cuvînt în care subliniază eforturile făcute și rezultatele obținute în anii de studii și la examenul de absolvire, înmînează fiecărui absolvent oglinda celor patru ani, diploma.

După cîntarea de închidere și o rugăciune rostită de fr. A. Doroftei, fr. Marin Părvan adresează tuturor un cuvînt de mulțumire și declară închise cursurile anului școlar 1977-78. Corul Seminarului încheie apoi festivitatea clasei de absolvire întonînd cîntarea „Isus mi-e Păstor“.

Redacția

Viața mea va fi mai bună, fiindcă am venit cu colegii mei Paul Gordon și Oswald Bremer în țara Dvs. prosperă, au fost cuvintele rostite și scrise de fr. Delafield la încheierea vizitei în țara noastră.

În zilele de 4—18 iunie 1978 am avut bucuria de a avea printre noi ca oaspeți dragi pe frații: D. A. Delafield și Paul Gordon, membrii ai Comitetului Fundației A. Z. S. E. G. White, de la Washington și Oswald Bremer, director în cadrul Organizației Adventiste Diviziunea Euro-Africa din Berna, pentru lucrările Spiritului Profetic.

La aeroportul Otopeni au fost întâmpinați de frații: D. Popa, președintele Uniunii și M. Pârvan, secretarul Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Cei trei frați au venit pentru prima dată în țara noastră. De mai mult timp aveau această dorință în inima lor, dar mai ales de când fratele și sora Pierson, președintele Conferinței Generale și fr. Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa, și alții care ne-au vizitat țara, le-au vorbit despre frumusețile țării noastre, despre ospitalitatea ce caracterizează în mod deosebit poporul român și despre viața Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Pe parcursul vizitei în țară, nu de puține ori s-au exprimat: „oricât de mult și frumos ne-au povestit cei ce au fost pe aici, n-au reușit să ne redea nici jumătate din ceea ce avem ocazie să constatăm noi“.

Primul Sabat 10 iunie l-au petrecut în Comunitățile din București, unde au fost prezentați asistenței și au avut prilejul să transmită salutări de la Comitetul Conferinței Generale, al Diviziunii Euro-Africa și

„Viața mea va fi mai bună!“

Trei oaspeți distinși:
A. Delafield, O. Bremer și P. Gordon

de la frățietatea de pretutindeni. De asemenea au adresat și solii sfinte din partea Domnului, și din Cuvintul Său.

Ca unii care poartă răspunderea scrierilor Spiritului Profetic, au arătat ce comoară de învățături are prin acest dar biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Că nu sînt produsul omului o confirmă și alegerea solului prin care au fost transmise aceste solii și învățături. E. G. White o tinără, după cite știm cu starea sănătății șubreă, avînd doar trei clase elementare a scris 66 de cărți, peste 100.000 de pagini de manuscris, peste 4.000 de scrisori

la diferite persoane și peste 3000 de articole la diferite reviste. A lucrat mai bine de 70 de ani în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În scrierile ei, datînd de mai bine de o sută de ani, se găsesc indicații în orice domenii; medicină, alimentație, astronomie, educație, și multe alte domenii.

Scrierile date prin serva Domnului îndrumază pe credincioși la iubirea de patrie, la respectarea autorităților și la supunerea față de legile țării, oamenii să trăiască în pace, respectîndu-se unii pe alții și iubindu-se, fără a se face dis-

Oaspeții în mijlocul membrilor comunității A.Z.S. din Craiova

criminări rasiale. Și așa cum mai adăuga unul din oaspeții noștri, ele ne învață „să fim soți și soții bune, tați și mame bune, buni cetățeni și buni credincioși“.

Sîmbătă seara la sediul Uniunii oaspeții își exprimau bucuria deosebită ce au avut-o în întîlnirea cu frățietatea din Comunitățile din București.

Începînd de duminică 11 iunie cei trei oaspeți însoțiți de frații: M. Părvan, N. Dumitrescu și A. Doroftei au vizitat litoralul, sediile Conferințelor și unele comunități.

Astfel de la Bacău în drum spre Cluj, au vizitat orașul și Casa de Rugăciune în construcție din Piatra Neamț, minăstirile Agapia și Văratec, Cheile Bicazului. Uimiți de priveliștile înconjurătoare exclamau: „N-am fi crezut că România este așa de frumoasă. Cei ce au vizitat România și ne-au povestit despre vizita lor, n-au redat nici măcar jumătate din ceea ce vedem“.

În comunitățile Gheorghieni, Miercurea Nirajului, Tirgu Mureș A și B — au fost primiți cu multă dragoste și au avut prilejul să transmită salutări și să facă cunoștință cu pastorii și cu comitetele comunităților și cu membrii care erau prezenți cu acele ocazii. La Tirgu Mureș B, le-a produs o deosebită bucurie întîlnirea cu un grup de adventiști țigani, care aveau

o ținută foarte îngrijită, plăcută și care au cîntat, și le-au vorbit în limba țigănească, spunînd că sînt fericiți că Dumnezeu i-a socotit și pe ei vrednici să fie în rîndul credincioșilor și să aibă parte de împărăția lui Dumnezeu și viața veșnică în Isus Hristos.

La fel la sediul Conferinței Cluj și Sibiu, respectiv la Timișoara, au fost întîmpinați, așa cum vor spune deseori oaspeții cu dragoste, cu buchete de flori multicolore, cu multă bucurie, cu mese bogate și daruri diferite. Au fost prezenți la Conferințele respective frații președinți și comitetele Conferințelor.

Sabatul de la 17 iunie a fost petrecut în mijlocul credincioșilor din Comunitatea Craiova.

Vineri seara au fost prezenți în Comunitatea Craiova de fr. M. Părvan iar fr. Bremer a transmis salutări din partea Diviziunii Euro-Africa și a rostit o solie cu privire la bucuria de a sluji Domnului în ziua de Sabat.

Sîmbătă dimineața au participat la ora de rugăciune, la Școala de Sabat și la serviciul divin cu care ocazie fr. Delafield a transmis Comunității salutări din partea fr. Pierson, președintele Conferinței Generale. A exprimat mulțumiri față de autoritățile țării noastre pentru posibilitatea de a vizita țara și de a lua legă-

tura cu frățietatea. Printre altele dînsul spunea: „Președintele Țării Dvs. dl. Nicolae Ceaușescu promovează relații de pace cu toate popoarele. Și noi dorim să fie pace în lume. Domnul nostru Isus Hristos este numit Prințul păcii. Noi sîntem pentru pace. În vizita aceasta am avut multe bucurii. Sînteți un popor ospitalier. Aveți o țară frumoasă. Am făcut multe fotografii și le vom arăta fraților. Vom da o mărturie foarte bună despre țara Dvs. și despre credincioșii și viața spirituală a bisericii de aici.

A continuat apoi cu importanța scrierilor Spiritului Profetic, în viața Bisericii. Dumnezeu este Cel care conduce biserica Sa și așteaptă ca în aceste zile să fie la înălțimea chemării ei ducînd o viață curată, sfîntă, plină de iubire.

După amiază fr. Paul Gordon după ce prezintă salutări, amintește aspecte ale activității soarei White. Scrisorile ce le trimetea diferitelor persoane și mărturiile date aveau ca scop să conducă pe cei ce le primeau la o viață mai bună, mai sfîntă în familie, în comunitate, în societate. Dumnezeu așteaptă ca noi să trăim ceea ce am înțeles din Cuvîntul Său.

În încheiere fr. Deac Gligor președintele Conf. Sibiu mulțumește oaspeților pentru vizită, pentru salutările și îndemnulurile spirituale, adăugînd că

aceasta va rămâne o zi neuitată în viața Comunității din Craiova.

Duminică 18 iunie am revenit în București urmînd ca frații să plece după amiază la Belgrad.

Înainte de încheierea vizitei am rugat pe oaspeți să scrie în „cartea de aur” cîteva din impresiile lor.

Spicuiam cîteva gânduri de la fiecare :

Fr. Delafield : „Întrucît ora plecării se apropie și trebuie să ne îndreptăm spre Belgrad și apoi spre Washington, un potop de amintiri, ca o apă înviorătoare și limpede se revarsă în mintea mea. Mai întii de toate mă gîndesc la ospitalitatea Dvs. care este o trăsătură universală a poporului lui Dumnezeu, dar dezvoltată și desăvîrșită în biserica din România — parfumul florilor de atîtea culori, gustul pîinii rumenă și bine coaptă, melodiile cerești ale voicilor care au cîntat iubirea lui Dumnezeu, bucuria, sinceritatea, dragostea aprinsă în zîmbetele de pe fețele frumoase — apreciez toate acestea și exprim tuturor mulțumirile mele profunde. Viața mea va fi mai bună fiindcă am venit cu colegii mei, Paul Gordon și Oswald Bremer în țara Dvs. prosperă.

Scrierile Spiritului Profetic ca și soliile Bibliei sînt de folos ca doctrină, mustrare, corectare și instruire în neprihănire ca noi să putem ajunge desăvîrșirea. Ele trebuie citite zilnic. Fie ca sfaturile lor să fe-rească pe Adventiștii de Ziua a Șaptea de divizare și schisme, de păcatul cărnii și al Spiritului, de ambiții nescinte și fapte necredincioase și apostazie, de profeți și învățători falși, de fanatism... Fie ca soliile lor să întărească credința și încrederea în Dumnezeu și în Biblie, să dezvolte caractere creștine și iubitoare în viață și în comportare, să facă buni cetățeni care respectă și onorează autoritățile.

România este o țară minunată, modernă și prosperă în agricultură și industrie, cu orașe înfloritoare și aspectuoase. Mă

voi strădui să duc impresii bune în Statele Unite. Va fi ușor pentru mine să vorbesc în mod cînstit și cu toată sinceritatea despre aceste locuri și despre biserica din țara Dvs. minunată și frumoasă. Al. Dvs. frate D. A. Delafield.

Fr. Paul Gordon : „Nu este posibil ca într-un spațiu atît de restrîns să spun tot ce este în inima mea. Am venit în România ca într-o țară străină și o părăsim cu adîncă iubire și respect atît pentru țară cît și pentru Dvs. frații noștri... Noi aducem mulțumiri autorităților țării și Bisericii pentru permisiunea de a vizita țara și invitația de a veni aici pentru două săptămîni. Sîntem recunoscători pentru toată ospitalitatea ce ne-a fost arătată... Dar mai mult decît peisajele frumoase... mai mult decît clădirile care ne-au impresionat, am apreciat minunatul dvs. popor... Și așa cum peisajele sînt variate, noi am aflat și mai multă varietate printre frații și surorile noastre. Am fost cîștigați prin iubirea voastră... Fiți credincioși Domnului. Fiți loiali Cuvîntului Său și soliilor Spiritului Profetic...

Domnul să vă binecuvinteze din abundență. Niciodată nu vă vom uita. Fie ca toți să rămînem credincioși astfel ca să ne putem întîlni în ceruri.” Paul A. Gordon.

Oswald Bremer : „Iubiții mei frați și surori din România. Este greu să exprim prin cuvinte ceea ce simte inima și anume modul în care ne-ați primit, cum v-ați dovedit iubirea și simpatia voastră față de mine și de cei doi frați — Delafield și Gordon — prin cuvinte, prin flori și prin tot felul de manifestări prietenești. Pentru aceasta vreau să vă mulțumesc din inimă, mai întii din partea mea personal și de asemenea și în numele Diviziunii Euro-Africa.

A fost un eveniment minunat să poți vedea pe toți pastorii adunați în București — seriozitatea fețelor, participarea activă la lucrări — toate acestea m-au impresionat nespuse de mult. Am constatat de aseme-

nea o plăcută armonie între colaboratori și anume între frații de la conducere și toți pastorii. Această unitate în spirit va fi fără îndoială binecuvîntată de Dumnezeu... Lucrarea lui Dumnezeu se vede clar că este în miini bune atît la Uniune cît și la Conferințe. Ne-am bucurat că în călătoria noastră prin țară am putut să cunoaștem și sediile Conferințelor și pe lucrătorii de acolo. Nu găsesc cuvinte corespunzătoare spre a-mi exprima recunoștința mea pentru planul minunat privind vizita noastră aici. Domnul să binecuvinteze lucrarea Sa în România... Și încă cîteva constatări personale. Chiar de la început, această primă călătorie a mea în atît de frumoasa Dvs. țară, a fost caracterizată de semnele prieteniei. Deja la Berna la ambasadă, funcționarul de acolo a fost așa de amabil, am primit viza imediat și cu atîta amabilitate, că mi-a făcut o deosebită bucurie. Și sosirea în București a fost caracterizată tot de o atmosferă asemănătoare... Am învățat să prețuim și frumusețea țării, malul Mării Negre, Carpații și cîmpiile mănoase.

Domnul să fie cu Dvs. și cu lucrarea Sa. Multe, multe mulțumiri pentru tot ce ați făcut.

Vă salut cu 2 Petru 1, 19. Al Dvs. frate în Hristos, Oswald Bremer.”

Duminică la orele 14 oaspeții au fost conduși la aeroport de frații : M. Pârvan, N. Dumitrescu, C. Petcu și A. Doroftei. La plecare cei trei și-au luat rămas bun de la noi cu un vădit sentiment de emoție. Lacrimile de pe fețele lor radiind de o simpatie frățească, exprima regretul că clipele frumoase petrecute împreună s-au scurs atît de repede și trebuie să ne despărțim. La plecare au adresat încă odată mulțumiri și invitația de a răspunde cu o vizită la vizita lor.

Mulțumim bunului Dumnezeu pentru ocaziile fericite ce le oferă Bisericii Sale.

M. Pârvan

Secretarul

Uniunii de Conferințe A.Z.S.

epistola

Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică." (Evr. 9,11.12).

Apostolul Pavel începe acum să ia în discuție lucrarea pe care Domnul Hristos a venit ca s-o aducă la îndeplinire, punând-o în contrast cu lucrarea marelui preot din vechime. Improspătînd cunoștințele cititorilor săi cu privire la ceremoniile cu care marea lor majoritate erau familiarizați, el se îndreaptă acum spre lucrările cele mari ce se săvîrșesc sus, în ceruri.

VERSETUL 11. „Dar Hristos”. Acest „dar” plasează cele ce urmează în contrast cu ceea ce a fost înainte. Mai înainte scriitorul a pus în contrast pe Domnul Hristos cu unele dintre marile personaje ale Ve-

chiului Testament; acum, el pune în contrast lucrarea Domnului Hristos din ceruri cu ceea ce se săvîrșea aici pe pămînt.

„A venit”, gr. paraginomai (a veni, a sosi, a fi prezent, a apărea). Forma verbului se traduce de preferință cu „venind” apărînd” sau în sfîrșit... venind sau apărînd” după o așteptare de mai bine de patru mii de ani de la prima jăgăduință dată cu privire la un Răscumpărător în grădina Edenului, Domnul Hristos este prezentat aici în momentul în care El este instalat, intră în slujba Sa de Mare Preot în Sanctuarul ceresc.

Din textele de care ne-am ocupat pînă acum, am subliniat faptul că în grecește „Locul Sfînt” este la plural și se poate traduce cu „locurile sfînte” sau sanctuar (tabernacol), înțelegînd prin sanctuar întregul complex compus din cele două despărțituri, Sfînta și Sfînta Sfîntelor. În acest context, am putea spune că :

„...Domnul Hristos... prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit... și nu cu sânge de țapi și viței, ci cu însuși sângele Său a intrat în locurile sfînte”.

Acum putem, pe bună dreptate să ne întrebăm: „Ce este acel cort mai mare și mai desăvârșit” prin care Domnul Isus a intrat în „locurile sfînte” din ceruri? Am arătat mai sus că în această privință teologii au diverse opinii. Ne vom ocupa însă de două dintre cele mai importante :

Prima teorie este aceea care consideră că acel cort mai mare și mai desăvârșit este reprezentat de cerurile inferioare prin care Domnul Hristos a trecut mergînd la ceruri, la tronul lui Dumnezeu. Prin cerurile de jos — cei care emit această idee — înțeleg cerul unde stau ingerii, locuința lor, spre deosebire de cerurile de sus unde se află tronul lui Dumnezeu. După această concepție, cerurile de jos și adevăratul cer corespund primei și celei de a doua despărțituri a sanctuarului — Sfînta și Sfînta Sfîntelor.

Față de această interpretare se ridică următoarea obiecțiune: Deși interpretarea presupune în mod corect existența a două compartimente existente în sanctuarul ceresc, ea face însă din cerurile de jos (în această interpretare) prima despărțitură a sanctuarului sau Sfînta, numai un loc de trecere, prin care Domnul Hristos pășește în Sfînta Sfîntelor în timp ce prima despărțitură a sanctuarului pămîntesc constituia în sine o entitate, în care se îndeplineau zilnic serviciile stabilite. Era o instituție separată și nu numai un loc de intrare spre o altă despărțitură. Dacă am admite că cerurile de jos ar fi prima despărțitură, atunci ce nevoie am mai avea ca s-o amintim recunoscînd astfel existența ei, în timp ce-i negăm valoarea li-

către evrei

turgică sau spirituală? De ce este nevoie ca prima parte a capitoului 9 să ne dea o descriere detaliată a primei despărțiri, menționând existența în această parte a sanctuarului, a mesei, a pîinii de pus înaintea Domnului, a altarului tămărierii, reunind întreg acest sistem un „tip“ al timpului acela, ca apoi să ne spună că Domnul Hristos a ignorat toate acestea considerându-le numai un singur loc de trecere? De ce oare cele două despărțiri să fie menționate în mod deosebit în versetele 2—7 și versetul 24 numindu-le „tipul adevăratului locaș de închinare“ (v. 24), ca apoi acest aranjament să fie ignorat în versetul 11? În versetul 6, preoții „intră totdeauna“ în prima despărțitură spre a face slujbele sau a sluji lui Dumnezeu. În versetul 11, în conformitate cu această interpretare, Domnul Hristos nu face nimic, nu are nici o lucrare de făcut aici. Faptul că preoții intră continuu în această primă parte a sanctuarului este unul din punctele menționate de către Duhul Sfînt ca avînd importanță. Atunci de ce Domnul Hristos ar fi putut ignora în mod complet menționarea serviciului în prima parte a cerului, cînd serviciul acesta era împlinirea tipului de pe pămînt?

Pe motivele de mai sus noi trebuie să respingem interpretarea cum că „cortul mai mare și mai desăvîrșit“ înfățișează aici locul sfînt. Ar fi ceva straniu ca un astfel de titlu glorios cum este „cortul mai mare și mai desăvîrșit“ să fie dat unui drum de trecere și să nu aibă nimic, nici un serviciu care să-l îndreptățască la un așa distins nume. În mod evident, numele este dat pentru a acorda locului în cauză un loc de frunte. Ori, interpretarea ce se dă de către cei în cauză, are un efect tocmai invers.

Dar mai este un motiv și încă unul foarte puternic, pentru care noi trebuie să respingem această interpretare. Motivul este cuprins chiar în text, și care nu ne dă posibilitatea de a trage o astfel de concluzie, cum că „cortul cel mare și desăvîrșit“ ar fi prima despărțitură a sanctuarului.

Obstacolul de netrecut al acestei interpretări este faptul că nu se spune nimic în acest verset fie despre prima încăpere, fie despre a doua.

Cele două expresii în discuție sînt „cortul cel mai mare și mai desăvîrșit“ și... „locurile sfînte“. Nu este nici un temei pentru a numi „cortul mai mare și mai desăvîrșit“ ca fiind prima despărțitură a sanctuarului și nici a restrînge „locurile sfînte“ la cea de a doua împărțire sau despărțitură a sanctuarului. Ar fi un motiv să limităm „locurile sfînte“ numai la prima despărțitură a Sanctuarului. Dar expresia nu vizează prima sau a doua despărțitură. Ea înseamnă și trebuie să însemneze ambele despărțiri, sanctuarul luat ca un tot.

Să notăm deci ceea ce nu spune textul: — El nu spune că Domnul Isus a trecut prin tabernacolul sau cortul pămîntesc în ceruri; el nu spune că El a trecut prin sanctuarul pămîntesc în Locul prea sfînt din ceruri; el nu spune că El a intrat prin cortul mai mare și mai desăvîrșit în Locul prea sfînt. El nu menționează primul sanctuar sau prima despărțitură a sanctuarului; el nu menționează Locul prea sfînt. Ceea ce spune textul este faptul că Domnul Hristos, în virtutea, prin mijlocul sau prin cortul mai mare și mai desăvîrșit a intrat odată în locurile sfînte. Noi trebuie deci să respingem orice interpretare care se bazează pe ceea ce nu este susținut de către textul citat.

Al doilea punct de vedere asupra căruia vom a atrage atenția este acela care ni se pare a fi un punct de vedere corect, bazat pe conținutul textului ce-l avem în față. Textul sună astfel: „...Domnul Hristos... printr-un cort mai mare și mai desăvîrșit a intrat în locul cel sfînt“. Cele două locuri menționate sînt sanctuarul sau tabernacolul și locul sau locurile sfînte sau sanctuarul. Aceasta ridică imediat problema dacă există sau nu în ceruri, un sanctuar, sau un tabernacol căci El a intrat prin unul în celălalt. Am arătat că „cortul mai mare și mai desăvîrșit“ nu poate să însemneze, sau făcut să însemneze prima despărțitură și nici nu este posibil ca „locurile sfînte“ sau „sanctuarul“ să se limiteze la cea de a doua despărțitură. Care este atunci însemnătatea celor două expresii?

Vom atrage atenția din nou asupra faptului că noi credem în existența unui sanctuar în ceruri. Noi credem de asemenea că după cum a existat un sanctuar pe pămînt, tot astfel există un sanctuar în ceruri. Dacă am fi întrebați dacă noi credem că acest sanctuar este făcut din lemn, piatră, etc. trebuie să admitem că nu cunoaștem acest lucru. Nu avem cunoștință despre natura lucrurilor din ceruri, dar întreaga descriere a sanctuarului din ceruri este prezentată într-un limbaj care ne transmite ideea certă că el este real. „Lucrurile“ din el sînt reale pînă într-acolo încît curățirea lor este declarată ca fiind o necesitate (Evrei 9,23). Avem dificultate în a crede că singele Domnului Hristos vărsat pe crucea Golgotei slujește într-un sanctuar neexistent, într-un sanctuar spiritual. Desigur, sînt și alte lucruri pe care nu le putem concepe, dar consecvența ne cere să admitem că trebuie să existe un sanctuar real, dacă a fost în adevăr vărsat singele Fiului lui Dumnezeu. Acest sanctuar din ceruri este numit templu sau tabernacol (Apoc. 11,19; 15,5).

Scriitorii Noului Testament folosesc într-un singur fel ex-

presia „templu“, folosire asupra căreia atragem atenția. Următoarele texte sînt interesante pentru ilustrarea acestui gînd :

„Drept răspuns, Isus le-a zis : „Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica“. Iudeii au zis : „Au trebuit patruzeci și șase de ani ca să se zidească Templul acesta și Tu îl vei ridica în trei zile?“ Dar el le vorbea despre Templul trupului Său“. (Ioan 2,19-21) vezi de asemenea și Matei 26,61 ; 27,40 ; Marcu 15,28).

Martorii falși declarau despre Domnul Hristos :

„Noi L-am auzit zicînd : 'Eu voi strica Templul acesta, făcut de mîini omenești și în trei zile voi ridica un altul, care nu va fi făcut de mîini omenești'. (Marcu 14, 58). Deși acestea erau mărturii mincinoase care afirmau că Domnul Hristos a spus că El va distruge templul făcut de mîini omenești, lucru pe care El nu l-a spus niciodată, ei afirmau totuși un adevăr atunci cînd spuneau că „în trei zile“ va face altul fără să fie nevoie de mîini omenești. În aceste texte, ca în toate textele Noului Testament, expresia grecească pentru templu poate foarte bine să fie tradusă cu „sanctuar“ ca și cu „templu“..

În Noul Testament, biserica lui Hristos ni se spune că este templul sau sanctuarul lui Dumnezeu.

„Așadar, voi nu mai sînteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată crește ca să fie un Templu sfînt în Domnul. Și prin El și voi sînteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul“. (Efes. 2, 19—22).

„Nu știți că voi sînteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfînt ; și așa sînteți voi.“ (1 Cor. 3, 16—17).

„Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi sîntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor ; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.“ (2 Cor. 6, 16).

„Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfîntă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.“ (1 Petru 2, 4—5).

Același tablou este înfățișat în Evrei, unde biserica este

prezentată ca fiind casa lui Dumnezeu :

„Cît despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu“, ca slugă ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai tîrziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui sîntem noi, dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm“. (Evrei 3, 5—6).

Petru folosește ilustrația unui cort, atunci cînd spune :

„Dar socotesc că este drept, cît voi mai fi în cortul acesta, să vă țin treji aducîndu-vă aminte ; căci știu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos“. (2 Petru 1, 13—14).

Apostolul Pavel este de acord cu aceasta atunci cînd afirmă :

„Știm, în adevăr, că dacă se desface casa pămîntească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mînă ci este veșnică“. (2 Cor. 5, 1).

Concluzionînd conținutul acestor texte, vom avea următoarele tablouri :

Noi sîntem Casa lui Dumnezeu (Evrei 3, 6). Această casă spirituală este construită din pietre vii : „Și voi, ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfîntă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos“ (1 Petru 2, 5). Ea este ridicată pe o temelie puternică :

„Fiind zidiți pe temelii apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos“ (Efes. 2, 20). Ea este din pietre vii : „În El toată clădirea bine încheată crește ca să fie un Templu sfînt în Domnul“. În acest templu al lui Dumnezeu vor locui : Căci noi sîntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu : „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor ; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu“ (2 Cor. 6, 16). Acest templu sau sanctuar al lui Dumnezeu este sfînt și nu trebuie pîngărit : „Dacă nimicește

cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt; și așa sinteți voi". (1 Cor. 3, 17). În sanctuarul din vechime Dumnezeu a locuit în mijlocul poporului Său: „Să-Mi faci un locaş sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor" (Ex. 25, 8). În acest sanctuar Dumnezeu locuiește în poporul Său: „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi sintem Templul Dumnezeu-lui celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu" (2 Cor. 6, 16); „Căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei" (Col. 1, 27); „Așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca avînd rădăcina și temelia pusă în dragoste" (Efes. 3, 17). În acest templu, nu numai că sintem pietre vii, dar Domnul Hristos însuși este „piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu" (1 Petru 2, 4). În această casă spirituală, sfinții sînt preoți care aduc sacrificii, jertfe spirituale: „Și ca niște pietre vii, sinteți zidiți ca să fiți o preoție sfîntă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Voi însă sinteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor pe care Dumnezeu și l-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată". (1 Petru 2, 5, 9). Fiind atît pietre vii în templu și, de asemenea preoți, și Domnul Hristos este o piatră vie, este piatra din capul unghiului și Mare Preot (1 Petru, 2, 5; Evr. 5; 8, 1).

Aceste texte luate din diferite părți ale Noului Testament prezintă un tablou consistent al bisericii ca templu sau sanctuar al lui Dumnezeu. Tabernacolul iudeu era în realitate un tip al bisericii creștine. Noi pierdem din vedere intențiile lui Dumnezeu atunci cînd studiem ceremoniile și ritualurile de la sanctuar, și uităm că ele sînt

în mod vital legate cu biserica cea vie a lui Dumnezeu pe pămînt.

Dar nu numai că biserica, în capacitatea sa, este templul Dumnezeului Celui Prea Înalt, dar fiecare credincios în mod individual este de asemenea un templu: „Nu știți că voi sinteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?" (1 Cor. 3, 16). Noi nu trebuie să necinstim acest templu, căci altfel vom fi nimiciți (v. 17). Ca preoți ai Celui Prea Înalt noi trebuie să aducem sacrificii spirituale acceptate de Dumnezeu în Isus Hristos. La aceste versete, noi putem adăuga declarația lui Petru în care se afirmă că trupul este un tabernacol, cum și declarația lui Pavel care spune că dacă acest tabernacol se va dizolva, „se va desface", atunci „avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mină, ci este veșnică" (2 Petru 1, 13, 14; 2 Cor. 5, 1).

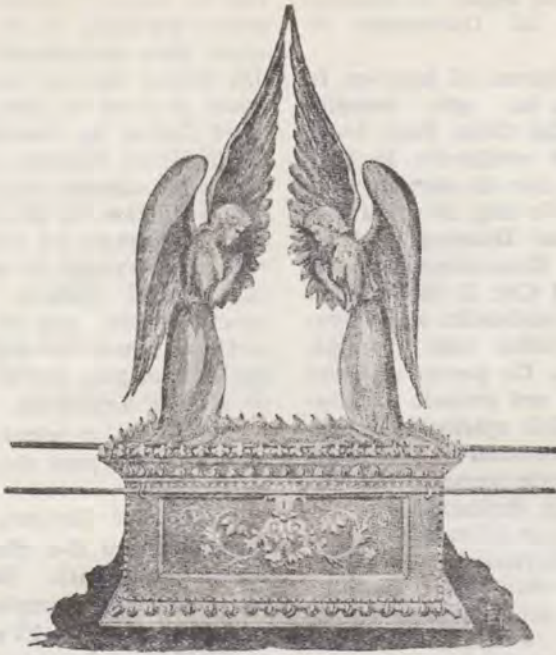
Deci, atunci cînd ni se spune că Domnul Hristos prin cortul mai mare și mai desăvîrșit a in-

trat în locurile cerești, prin aceasta înțelegm că în virtutea vieții Sale desăvîrșite, făcînd din trupul Său un templu potrivit și curat în care să locuiască Duhul lui Dumnezeu, El S-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu nu aducînd singele țapilor și vițelilor, ci propriul Său singe și aceasta i-a atras intrarea în sanctuarul de sus. După cum preoții puteau intra în sanctuar prin sau cu singele jertfelor aduse, tot astfel Domnul Hristos prin cortul mai mare și mai desăvîrșit, templul trupului Său, a intrat în sanctuarul ceresc prin singele Său, cu viața Sa.

În Domnul Hristos, idealul lui Dumnezeu și-a găsit expresia desăvîrșită. Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mîini omenești. El nu dorește NUMAI să locuiască în mijlocul poporului Său. El dorește ca ei să devină temple în care El să locuiască și care să umble împreună cu El.

Templul din Ierusalim avea o structură minunată, desăvîr-

șită din toate punctele de vedere. Dar puțini iudei au înțeles semnificația lui. Ei nu și-au dat seama că Dumnezeu l-a plasat în mijlocul lor pentru a-i învăța calea lui Dumnezeu, pentru ca ei să devină temple potrivite pentru prezența Sa sfântă. Ei n-au înțeles pe deplin faptul că păcatul lor era acela care pingărea aceste locuri sfinte și că Dumnezeu dorea ca ei să termine cu nelegiuirea și să pună capăt păcatului. Ei nu aveau nici o concepție a faptului că trupul trebuie să fie un templu și atunci când Domnul Hristos a folosit ceea ce trebuia să fie o expresie sau figura de stil familiară lor, ei L-au înțeles cu totul greșit și n-au înțeles că El vorbea despre „Templul trupului Său” (Ioan 2, 21). Ceea ce Domnul Isus venise să le demonstreze, și anume că trupul poate fi făcut o locuință pentru Dumnezeu, ei au folosit ca un mijloc de acuzare și condamnare la moarte a Sa. (Mat. 26, 61: 27, 40).

Faptul că „cortul mai mare și mai puternic” însemnează natura divino-umană a Domnului Hristos; acesta era un punct de vedere pe care-l aveau și primii creștini. Ei își bazau convingerea lor pe textul din Ioan 2, 18—21 unde Domnul Hristos vorbește despre trupul Său ca fiind un templu; de asemenea,

pe declarația atribuită Lui de către vrăjmașii Săi, cum că „Eu voi strica Templul acesta făcut de mâini omenești și în trei zile voi ridica un altul care nu va fi făcut de mâini omenești” (Marcu 14, 58), cum și pe declarația apostolului Pavel că dacă cortul acesta pămîntesc va fi desfăcut, noi avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mînă, ci este veșnică (2 Cor. 5, 1). Acestea, ei le leagă cu „cortul mai mare și mai desăvîrșit care nu este făcut de mînă, adică nu este din zidirea aceasta” (Evr. 9, 11). Mai departe, ca argument și sprijin ei citează Ioan, 1,14; Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi”. Este interesantă redarea acestui text în limba greacă care spune cam astfel: „Și Cuvîntul S-a făcut trup și Și-a întins cortul (tabernacolul) printre noi”.

Acest punct de vedere subliniază diferitele părți ale lucrării Domnului Hristos. El subliniază lucrarea pe care Domnul Hristos a făcut-o în corpul acesta omeneșc, în natura Sa omenească, făcînd-o capabilă — în stare — ca Dumnezeu să locuiască în ea, fapt recunoscut în declarația „un cort mai mare și mai desăvîrșit”, sau cum spun alte traduceri „cel mai mare și mai desăvîrșit”. El subliniază de a-

semenea faptul că Domnul Hristos a intrat în sanctuarul cereșc prin Sîngele Său, viața Sa și că acel corp desăvîrșit pe care El l-a prezentat Tatălui a corespuns standardului desăvîrșirii divine, admițîndu-L în prezența lui Dumnezeu. Cred că această interpretare este o interpretare corectă.

VERSETUL 12. „O răscumpărare veșnică”. Dacă considerăm biruința Domnului Hristos asupra morții ca fiind răscumpărarea de care se vorbește aici, atunci putem spune „obținînd o răscumpărare”. Dacă considerăm mîntuirea ca fiind inclusă în biruința finală asupra păcatului, atît în mod individual, cit și pe plan general, atunci am putea spune... „prin care obținem o răscumpărare veșnică”. Ca de obicei, atunci cînd Dumnezeu alege un cuvînt sau o expresie care poate să însemne două lucruri, deci cu dublă însemnătate, în general amîndouă cuprind un adevăr. Aceasta este situația și aici. Pe crucea Golgotei Domnul Isus a făcut o lucrare categorică, desăvîrșită, obținînd pentru noi mîntuirea, care va aduce în final mîntuirea și slava tuturor celor ce-L primesc și-L ascultă. Forma acestui verb poate fi găsită numai aici în Noul Testament și am putea s-o redăm altfel: „obținută prin munca și efortul cuiva, a găsi pentru cineva, a învinge, a cîștiga. Poate, de asemenea, să fie redată și prin „obținînd prin sau pentru Sine”. Această redare subliniînd faptul că Domnul Hristos prin viața Sa obținînd mîntuirea veșnică pentru sau prin Sine, această mîntuire El ne-o atribuie nouă.

Mîntuirea veșnică este în contrast cu mîntuirea și ispășirea temporară pe care marele preot din vechime le obținea pentru popor. Ispășirea ca și iertarea obținute în serviciul sanctuarului era provizorie și temporală și trebuia să fie repetată. Ispășirea și mîntuirea Domnului Hristos sînt veșnice, așa cum este și neprihănirea Lui. Acestea sînt „lucrurile cele bune” pe care a venit să le aducă Domnul Hristos.

Exeget

Din viața bisericii

În zilele de 4 și 6 iulie a. c. a avut loc la Timișoara, Bacău, Cluj și București, Conferința de Orientare cu pastorii și prezbiterii Cultului nostru. La aceste lucrări au fost prezenți 137 de pastori și 228 de prezbiteri. Conferințele de Orientare au fost conduse de frații C. Petcu și T. Niculescu, consilieri la Uniunea de Conferințe A.Z.S. Referatul social intitulat „România și sistemul O.N.U., Participarea activă a țării noastre la activitatea acestei organizații internaționale”, arăta printre altele: „Încă de la începuturile sale pe tărîmul diplomației multilaterale România socialistă a înțeles să contribuie efectiv la realizarea scopurilor organizațiilor internaționale. În cadrul celor 45 de organizații interguvernamentale și a peste 500 de organizații neguvernamentale — din care face parte — țara noastră se manifestă ca factor activ al cooperării multilaterale dintre state, aducînd o contribuție proprie, originală de examinare și soluționare a unor probleme din cele mai variate domenii de activitate.

Animată de convingerea că fiecare națiune, mare sau mică, are de îndeplinit un rol propriu în reglementarea problemelor internaționale, România socialistă desfășoară o susținută activitate în cadrul Organizației Națiunilor Unite și al celorlalte organizații interguvernamentale... contribuind prin acțiunile și inițiativele pe care le întreprinde la cosolidarea păcii și securității generale”.

Cei ce au luat cuvîntul au subliniat și adîncit și mai mult concluziile referatului, care spunea: „credincioșii și deservenții Cultului Creștin A.Z.S. din Republica Socialistă România, fiind conștienți că problemele dezbătute la O.N.U. pun în cauză interesele vitale ale popoarelor... sînt hotărîți să aducă o contribuție susținută pentru atingerea dezideratelor majore ale timpurilor noastre pentru realizarea factorilor care să facă din lumea noastră „o lume mai dreaptă și mai bună”. Noi dorim pacea și sîntem pentru pace.

„Am cuvinte de înaltă apreciere pentru acest referat, spunea pastorul Stancu Daniel din Conf. București, care ne-a oferit unul din cele mai actuale subiecte. Noi nu putem fi separați de restul lumii într-un moment istoric în care popoarele tind spre apropiere. Într-adevăr, rolul O.N.U. este covârșitor de important. O contribuție deosebit de prețioasă la această organizație și-a adus-o România și președintele ei, Dl. Nicolae Ceaușescu. Doresc și eu să-mi fac datoria conștient de chemarea mea de pastor față de cei pe care-i păstoresc, și să ne aducem contribuția noastră la prosperitatea și prestigiul țării noastre, pe măsura răspunderilor noastre cetățenești și ale realităților în care trăim.”

Fr. I. Plătic, prezbiter în Comunitatea Glodeanu Sărat din jud. Buzău, spunea printre altele: „Referatul ne-a vorbit despre o cinste care ne aparține nouă și conducătorilor noștri. Un stat, ca să fie apreciat trebuie să fie călăuzit de principii înalte atît pe plan extern cît și pe plan intern... Pacea și dezarmarea sînt discutate azi la cel mai înalt nivel. Toate argumentele, faptele și atitudinile implică partea noastră, a fiecăruia, în privința aceasta, căci „picătură cu picătură se va face un ocean”. Fac parte din cea mai mare comună a județului și doresc ca cifrele indicînd progresul și dezvoltarea să fie cît mai mari posibile, să includă și abnegația muncii noastre”.

Considerăm că aducînd aportul nostru la dezvoltarea economiei naționale ne facem o datorie cetățenească, ne îndeplinim o obligativitate a religiei noastre și în același timp contribuim la atingerea acelor feluri nobile pentru care milităm și cu consecvență pe plan internațional, în cadrul sistemului O.N.U., scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România”.

Referatul doctrinal cu titlul „Interpretarea ebraică în era apostolică”, ne-a prezentat cîteva feluri de interpretare biblică în vechime, dintre care unele sînt valabile și astăzi, iar altele s-au perimat. Gîndul ce s-a desprins din referat și reluat apoi și de cei care au luat cuvîntul a fost: să nu mînuim Scriptura pentru a obține cu orice preț argumente întru susținerea părerilor proprii, ci să veghem să nu se strecoare în biserică învățături greșite.

„Sîntem chemați a explica Scripturile și nu a le interpreta — spunea pastorul Roșca Dumitru, din Conf. Cluj —; Cuvîntul inspirat să fie cel care interpretează. Dumnezeu trebuie să vorbească și nu noi. Ajutorul prețios în interpretare este Spiritul Profeției.”

Pastorul Bostan Eugen, din cadrul Conferinței Bacău, remarcă: „Sînt între noi credincioși care doresc să-și susțină părerile lor. Aceasta pentru că vrăjmașul sufletelor noastre vrea să-i rătească și să aducă un spirit străin. Avem însă datoria de a-i ajuta să regăsească drumul cel bun”.

„Se cuvine a lupta împotriva tendinței dintotdeauna a omului — a spus Paul Popovici Dan, de la Conferința Sibiu — de a se proiecta pe sine în interpretările sale. Nu e posibilă o absolută obiectivitate dar se cere o sinceritate absolută. După cum a indicat Spiritul Profetic, Biblia se explică pe sine.

Pastorul asistent Forray Lazăr declarîndu-se satisfăcut de acest referat, a arătat cum informatica ar putea ajuta la înțelegerea modului în care subiectul receptează și interpretează informațiile primite. Opțiunea pentru o interpretare sau alta, depinde mai mult de starea de spirit, de prejudecățile și interesele subiectului decît de conținutul ideii, spunea el. Dovadă e faptul că persoane care acceptă aceleași reguli de interpretare ajung la concluzii diferite. Dar între cei ce comunică există disonanțe pe care comunicarea tinde să le reducă. Înțelegerea Bibliei cuprinde în sine o pregătire morală și călăuzire specială a Duhului Sfînt”.

Pastorul Dumitrescu Nelu a remarcat faptul că interpretarea Bisericii este logică și întemeiată pe Biblie. „Cum citești? Cum stă scris?” Biblia este temelia doctrinei noastre. Spiritul Profetic vine să confirme concluzii trase din Biblie de cercetătorii sinceri. Avem ca înaintaș pe marele apostol Pavel care cunoștea atît interpretările rabinilor cît și corecta interpretare a scrierilor sacre”.

Atmosfera care a caracterizat această serie de Conferințe de Orientare a fost plăcută, caldă, festivă și luminoasă. Dintre cei 78 de vorbitori care au luat cuvîntul la cele patru centre, foarte mulți și-au exprimat mulțumirea și recunoștința că au fost invitați să participe la aceste adunări, apreciînd importanța lor și socotindu-le de un real folos în îndeplinirea răspunderilor ce le au în Comunități.

Redacția

In continuarea biografiei pastorului Mihail Belina Czechowski, mai înainte de a prezenta activitatea lui în Pitești, să analizăm puțin legătura lui cu mișcarea adventă și în mod special cu serva Domnului E.G. White. În acest fel, putem să avem un tablou mai real cu privire la Czechowski și activitatea lui atât de controversată.

Pentru a urmări acest lucru, trebuie să ne întorcem cu mult în urmă și anume prin anii 1853—1864. Reținem, cred, faptul că în anul 1851, fostul preot catolic M.B. Czechowski, căsătorit de curând, a traversat oceanul și s-a stabilit în U.S.A. După cinci ani de la sosirea în „Lumea Nouă“, Czechowski cunoaște pe pastorul James White, cum și pe alți pastori din Battle Creek, Michigan, pe atunci locul în care se afla conducerea mișcării advente. Cu ocazia unei întâlniri ce a avut loc la Perry's Mills, unde James White a predicat despre a doua venire a Domnului Hristos, ei s-au cunoscut și a fost primul lui contact cu biserica și doctrina Bisericii A.Z.S. De fapt trebuie să reținem faptul că la data respectivă mișcarea adventă nu purta încă numele ce ne este așa de familiar astăzi.

La data când Czechowski cunoaște pe Ellen și James White, el era un predicator baptist, care nu auzise nici o dată despre făgăduința revenirii Domnului Hristos. Ascultând pe James White și studiind adevărul Scripturii el se convinge că acest adevăr trebuie recunoscut ca atare și s-a simțit îndemnat să-l primească și să-l predice.

În primăvara anului 1857, M.B. Czechowski a participat la o serie de adunări la Finley, adunări ce au fost conduse de către fr. Cornell. În încheierea lor, hotărîrea lui a fost categorică și anume, de a se uni cu biserica A.Z.S. Nu la

mult timp după această hotărîre a sa, în revista Review and Herald din 10 sept. 1857, a apărut o notiță în care se spunea printre altele:

„Fratele M. Belina Czechowski, un legător de cărți, care a îmbrățișat Sabatul la recen-

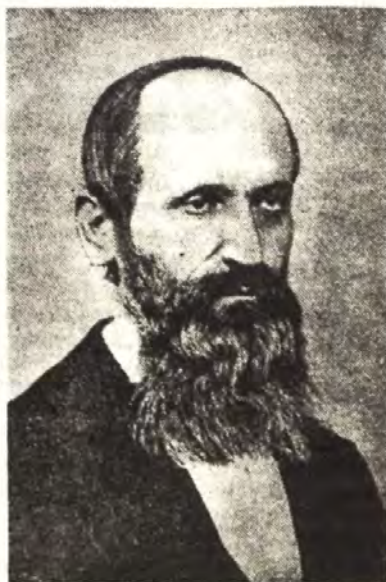
White. În acest apel se arată că familia White fusese foarte profund impresionată de faptul că Czechowski renunțase la slujba sa și acum își câștiga existența lucrînd la meseria pe care o învățase în Europa. Recunoscîndu-se educația și talentele sale lingvistice și ca predicator, s-a propus ca Czechowski să meargă împreună cu familia sa, ca pastor în nordul statului New York, pentru a propovădui „adevărul prezent“, printre cetățenii de limbă franceză din acel stat. S-a făcut de asemenea propunerea ca el să se reîntoarcă la Moots unde avea o casă, o bucată de pământ și un cal pentru care nu achitase încă toate ratele. Avînd în vedere dorința de a fi folosit, s-a convenit ca să fie ajutat a lichida cu aceste încurcături financiare și să poată merge liniștit în locul ce-i fusese stabilit pentru activitate.

La 21 mai 1858 a avut loc o adunare generală a Conferinței A.Z.S., la care au participat toți păzitorii Sabatului din Battle Creek, adunare la care a participat și fratele M. B. Czechowski. Cu această ocazie, serva Domnului a prezentat o parte din viziunile pe care le-a avut cu privire la căderea lui Satan, Planul de Mintuire, cum și cu privire la marea luptă dintre Dumnezeu și Satan. Descrierea servei Domnului a suferințelor, răstignirii și morții Mîntuitorului, a mișcat profund inimile celor prezenți.

Această adunare este importantă pentru studiul nostru și pentru faptul că aici s-a hotărît ca M. B. Czechowski și fr. A. C. Bourdeau să lucreze ca pastori în Vermont, Canada și nordul Statului New York. Am putea spune că este prima hotărîre a unui for care-l acredita pe fr. Czechowski ca pastor al bisericii A. Z. S.

Activitatea pastorului Czechowski a fost încununată cu succes și rapoartele pe care le avem din această perioadă ne vorbesc despre acest lucru. A-

M. B. CZECHOWSKI

ȘI

E. G. WHITE

tele adunări din Finley, Ohio, s-a stabilit cu ocupația sa în acest loc.“

Cu siguranță că de îndată ce M.B. Czechowski s-a mutat la Battle Creek, în anul 1867, el a cunoscut bine atât pe fratele White cît și pe sora E.G. White. Această presupunere se poate foarte bine verifica printr-un apel făcut în favoarea sa și pe care îl găsim în aceeași revistă „Review and Herald“ din 15 aprilie 1858, sub semnătura fratelui și sorei

ceastă rodnică activitate a sa cît și colaborarea lui cu biserica și conducerea ei îi dădeau speranța unei activități strălucite, plină de succes și de armonie.

Cam în această perioadă (23 sept. 1852), pe lângă succesul lucrării sale, facem cunoștință cu ceea ce va constitui problema permanentă a vieții sale, familia și situația lui financiară, situații pe care niciodată nu le-a putut echilibra. În acel timp el se simțea puternic atras de lucrările și personalitatea sorei E. G. White.

Aflîndu-se însă în necazuri familiale și financiare, într-o scrisoare publicată în R. H. din 23 sept. 1858 p. 144, acesta spune descărcîndu-și sufletul:

„Inima mea este continuu în strînsă legătură de iubire și prietenie cu Dumnezeu și cu poporul Său. Dacă poporul Său este chemat să sufere, sînt gata să sufăr și eu împreună cu el, ca atunci cînd va fi glorificat să pot fi și eu glorificat împreună cu el; Inima și mintea mea sînt totalmente prinse în această solie din cer, solie pe care Tatăl cereșc m-a făcut s-o văd.. și s-o simt. Sînt gata să cheltuiesc și să mă cheltuiesc pentru ea... Nu cer nimic mai mult; nu cer nici o onoare... Inima mea bate pentru cei de limbă franceză. Printre ei îmi desfășor majoritatea lucrului meu. Dar ignoranța și superstiția fac ca lucrul să fie greu... Încrederea mea stă însă în faptul că Dumnezeu este Autorul Adevărului pe care-l iubesc...

„În prezent... nu pot lucra prea departe de casă. Sănătatea soției mele este foarte slabă. Suferă mult și necesită grijă și atenție din partea mea... cît aș dori să vizitez țara mea natală, dincolo de apele cele mari și să le spun totul despre... glorioasa restaurare a Impărăției slavei... despre păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus...

„Biserica m-a primit ca un frate și ca un colaborator al ei în această mare lucrare. Frații au fost foarte buni cu mine și

mi-au dat cît au putut pentru a trece cu bine prin iarna care se apropie. Dacă aș înceta să predic adevărul, aș putea să-mi întrețin familia; dar ca să le fac pe ambele în același timp, nu pot. Sînt însă, că este de datoria mea să predic adevărul... În absența mea casa s-a ruinat și amenință a se dărîma.

„Scumpă soră, sînt recunoscător că în mijlocul încercărilor, Tatăl cereșc le știe pe toate și nu va reține nici un bine de la cei care așteaptă în dreptate. Inima mea este hotărîtă să slujească lui Dumnezeu... Doresc să fiu încă amintit în rugăciunile Dvs. Reamintiți-mă cu o iubire plină de căldură fratelui U. Smith, și tuturor sfinților din Battle Creek...

„Îngăduiți-mi încă odată, să-mi exprim recunoștința inimii față de Tatăl meu cereșc, pentru lucrările Lui față de mine, descoperindu-mi adevărul și aducîndu-mă aici... Rămîn cu multe dorinți de bine și multă dragoste. Fratele Dvs. în Hristos care așteaptă împărăția și slava Sa cerească. M.B. Czechowski.“

Aceasta este o scrisoare lungă publicată în Review și ne prezintă concludiv problemele și complexitatea acestui bărbat al lui Dumnezeu. Este clară hotărîrea lui de a „cheltui și a se cheltui“ pentru cauza adevărului. Și aceasta a fost în adevăr lucrarea chemării Sale. Sînt evidente problemele ce i-au dat toată viața de lucru — familia și problemele financiare. Se scoate în evidență faptul că biserica și frățietatea l-au ajutat cu multă inimă și înțelegere.

Nu arareori fr. James White în cite un mesaj vibrant se adresa frățietății: „Fraților.. să nu uitați pe acest frate... Providența l-a așezat împreună cu noi, Vom avea grijă de el. Fiți siguri, iubiți frați, că fr. Czechowski are o mare încredere în noi... El este în totul hotărît să meargă împreună cu acest popor. El crede că Dumnezeu îl conduce și se simte sigur mergînd împreună cu toată frăție-

tatea... decît să urmeze după propria sa judecată. Aceasta este o poziție sigură pentru noi toți. În aceasta constă siguranța fr. Czechowski. Facă Domnul să se mențină în această poziție, pentru ca nu cumva mintea sa, și zelul său pentru Domnul să nu-l ducă prea departe. Rugați-vă pentru el“. (1 R. H. /30 dec. 1858).

Acesta este în adevăr, un apel patetic al fratelui James White în favoarea lui Czechowski. Este semnificativ și arată puterea de pătrundere a celui ce a fost James White. El spune:

„Providența l-a așezat împreună cu noi.“ De asemenea, el arată că Czechowski este cu totul hotărît să meargă cu acest popor... și că se simte bine, mult mai în siguranță mergînd împreună cu biserica „decît să urmeze propria sa judecată“.

Aceasta ne apare ca fiind o indicație, o subliniere a drumului pe care biserica dorea ca Czechowski să-l urmeze. În gîndurile lui James White se găsea sfatul pe care Czechowski ar fi trebuit să-l asculte și atunci ar fi fost scutit de multe necazuri. El n-ar fi trebuit să dea curs propriei sale judecăți în materie de slujire. El ar fi trebuit să se supună organizației și viața lui de slujire ar fi cunoscut biruința.

Suflet simțitor, Czechowski și-a exprimat aprecierea și recunoștința pentru ajutorul pe care l-a primit de la cititorii Reviewului și de la credincioșii locali. El și-a exprimat gîndurile sale într-o scrisoare adresată lui James White la 30 ian. 1859. Apogeul acestei scrisori este următoarea declarație a sa:

„Doresc să mă dovedesc demn de încrederea acestui popor (acestei biserici), și a Dumnezeului lui, pînă cînd vom încheia lucrarea pe pămînt și vom fi chemați la răsplătire, la venirea scumpului nostru Mîntuitor.“ (R. H. din 17 Feb. 1859, p. 104).

Se cunoaște foarte bine acum faptul că M. B. Czechowski a

fost în mod permanent sprijinit de către fratele și sora White, așa cum se poate vedea din scrisoarea pe care acesta a adresat-o lui Uriah Smith, la 28 martie 1859.

În jurnalul servei Domnului din 27 aprilie 1859, dînsa spune: „Am coborît în stradă ca să cumpăr material pentru a fi folosit de către familia Czechowski, negustorul a fost binevoitor a vinde sorei Czechowski o rochie...”. Acest amănunt banal, la prima vedere arată totuși interesul manifestat de servea Domnului față de buna stare a familiei Czechowski.

În introducerea la jurnalul servei Domnului din 18 oct. 1859, ni se dezvăluie faptul că Ellen și James White s-au întâlnit cu Czechowski, la 8 oct. 1859. Ei erau într-o călătorie și făceau vizite diferitelor grupe de credincioși adventiști. În traducerea jurnalului său servea Domnului notează:

„Am avut o binecuvîntată întâlnire de rugăciune cu fratele... și Czechowski.”

Din cele relatate pînă acum, reiese clar faptul că Czechowski a avut ocazii deosebite și că a fost într-o strînsă legătură cu servea Domnului. Reiese de asemenea că el n-a fost neglijat că a fost în centrul atenției tuturor, inclusiv al familiei White. El a fost condus, ajutat, avertizat și ar fi trebuit ca să dea ascultare cuvîntului profetic și călăuzirii divine.

Legătura aceasta, ocazia și favoarea de a fi în cercul intim al servei Domnului și în atenția lui James White, recunoscut ca bărbat plin de compasiune, conducător încercat și gata de a întinde o mînă de ajutor, a oferit lui M. B. Czechowski ocazii pe care puțini pastori le-au avut. De aceea și evoluția lui ulterioară apare de neînțeles și în adevăr contradictorie. Aceasta cu atît mai mult cu cît el n-a fost niciodată lipsit de călăuzirea și lumina divină în activitatea sa.

D. Popa

S-a stins din viață încă unul din slujitorii Evangheliei! Încă un neobosit lucrător pe ogorul Evangheliei și-a încheiat bilanțul vieții Sale pămîntești și a fost depus în patul de pulbere al odihnei sale temporare, cu speranța neclintită a învierii, pastorul pensionar, Doagă Gheorghe, care încetînd din viață în ziua de 13 noiembrie 1977 a fost condus de colegi, frați, rude și prieteni pe ultimul său drum al cărui capăt s-a sfîrșit în satul Cuvin din județul Arad.

Născut în comuna Viziru, județul Brăila, la data de 12 iulie 1908, într-o familie care doar peste cîțiva ani urma să accepte chemarea Evangheliei, tatăl său devenind pastor în cadrul Bisericii noastre.

Ca fiu credincios al unei familii de adventiști, Doagă Gheorghe primește adevărul întreg al solii ingerestii în 1930, fiind apoi chemat să lucreze ca profesor în cadrul Seminarului nostru Teologic din Brașov, Stupini. Avînd în piept țepușul unei suferințe incurabile, el lucrează totuși cu dragoste și atașament față de Cel care l-a chemat.

Între anii 1952 și 1959 a slujit ca pastor ajutor și apoi pastor (1956) în diferite părți ale Conferinței Cluj: Vișeu, Tirgu-Mureș, Chișineu Criș etc.

Stabilit în cele din urmă la Cuvin, județul Arad, activează acolo pînă la data pensionării sale (1959).

S F Î R Ș I T D E C A L E

Obosit de suferința care se agrava neîncetat, depune în cele din urmă la picioarele Mîntuitorului Său toate planurile și intențiile sale, asemenea unui călător înfrînt de cale lungă, cu nădejdea nestrămutată că făgăduința învierii se va împlini. Era convins că va veni ziua cînd Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi... pentru că lucrurile dintîi au trecut”.

Pastorii Secui Petru, Szabo Victor, Jigău Dimitrie și Cazan Gheorghe au prezentat cu ocazia aceasta făgăduințele și asigurările Scripturii care au mingîiat și îmbărbătat inimile tuturor.

Fie ca „nădejdea aceasta” care nu înșeală să ne ajute ca în ziua învierii să ne regăsim cu toți cei dragi.

COMITETUL UNIUNII

Sora Elena A. Drăgut, membră a comunității Vadu din județul Constanța, și-a încheiat viața la data de 15 februarie 1978, după o lungă și grea suferință. În ciuda suferinței apăsătoare, speranța ei a crescut mai mult și dorința de a rămîne credincioasă Mîntuitorului iubit a devenit mai fierbinte. Avea încredere în făgăduința: „scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”.

Ferice de toți aceia care se odihnesc în Domnul căci faptele lor bune îi urmează”.

Redacția

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

Continuăm a răspunde întrebării din numărul trecut, ocupându-ne de textul din Fapte 20,7-12.

Al doilea text al Scripturii de care ne vom ocupa în cele ce urmează, este un raport prezentat de Dr. Evanghelist Luca, un raport prezentat de un martor ocular și pe care îl găsim în Fapte 20,4-12. Aici ni se vorbește despre o întâlnire ce a avut loc la Troa și anume în prima zi a săptămânii. Scriitorul care s-a alăturat grupului lui Pavel la Filipii (Fapte 20,6), relatează acum la persoana I plural, dând detalii prețioase cu referire la această întâlnire ce a avut loc în ajunul plecării lui Pavel. El scrie :

„În ziua dintii a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frîngem pîinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea pînă la miezul nopții. În odaia de sus, unde eram adunați, erau multe lumini. Și un tînăr, numit Eutih, care ședea pe fereastră, a adormit de-a binelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut jos din catul al treilea, și a fost ridicat mort. Dar Pavel s-a pogorit, s-a repezit spre el, l-a luat în brațe, și a zis : „Nu vă tulburați, căci sufletul lui este în el”. După ce s-a suit iarăși, a frînt pîinea, a cinat, și a mai vorbit multă vreme pînă la ziuă. Apoi a plecat. Flăcăul a fost adus viu, și lucrul acesta a fost pricina unei mari mîngîieri.” (Fapte 20,7-12).

Acestui pasaj îi este acordată o importanță deosebită, pentru faptul că el conține singura referire explicită cu privire la o întâlnire creștină ce a avut loc în prima zi a săptămânii... pentru a frînge pîinea (Fapte 20,7). În comentariul său cu privire la cartea Faptelor Apostolilor, F. F. Bruce afirmă, de exemplu, că această declarație „este dovada cea mai timpurie și mai lipsită de ambiguitate pe care o avem cu privire la practica creștinilor de a se aduna

laolaltă în acea zi, spre a se închina”. Un alt comentator P.K. Jewett declară de asemenea că aici „avem cea mai timpurie și cea mai clară mărturie a întîlnirii laolaltă a creștinilor cu scopul de a se închina, în prima zi a săptămânii”. (Lord's day pag. 61). Asemenea declarații, care consideră textul din Fapte 20,7 ca fiind prima și „cea mai puternică dovadă a păzirii zilei întîia a săptămânii, pot fi înmulțite.

Aceste concluzii categorice se bazează în cea mai mare parte pe considerentul că versetul 7, reprezintă „o formulă fixă”, care descrie timpul obișnuit (în prima zi a săptămânii), cum și natura acestei întîlniri (să frîngă pîinea) a comunității, cum și serviciului divin din comunitatea primară sau apostolică. Deoarece întîlnirea a început seara, iar „frîngerea pîinii” a avut loc după miezul nopții (v. 7,11), iar apostolul Pavel s-a despărțit de credincioșii din Troa spre dimineață, este necesar ca să luăm în considerație mai multe întrebări, mai înainte de a fi în situația de a face vreo declarație conclusivă. A fost oare timpul și natura întîlnirii din Troa o întîlnire obișnuită, periodică, sau o întîlnire extraordinară, specială? Deoarece a fost o întîlnire ce a avut loc seara, expresia „prima zi a săptămânii”, arată ea oare spre duminică noaptea, sau Sîmbătă noaptea? Cu alte cuvinte, socotea Luca zilele începînd de la apusul soarelui, la apusul soarelui așa cum făceau iudeii, sau de la miezul nopții, la miezul nopții, așa cum era obiceiul la Romani? După principiul iudaic de socotire a zilelor, seara dinaintea duminicii era considerată prima zi a săptămânii. După cel al Romanilor, seara ce urma duminicii era seara primei zile a săptămânii. A fost expresia „frîngerea pîinii” folosită deja ca o formulă fixă consacrată la data aceea pentru a defini în mod exclusiv „o celebrare euharistică”? Sau „frîn-

gerea pîinii” avea loc numai în prima zi a săptămânii? În lumina contextului, a fost oare „frîngerea pîinii” un act adus la îndeplinire de către apostolul Pavel la Troa ca parte a ceremonialului obișnuit duminică și anume celebrarea Sfintei Cîine? Sau a fost o agapă frățească organizată înaintea plecării din Troa a lui Pavel, deci o agapă de bun rămas; sau a fost și una și alta! În încercarea de a răspunde acestor întrebări fundamentale, este necesar să dăm atenție, să analizăm mai multe probleme ce se ridică în mod inevitabil în tratarea acestei probleme.

Un număr destul de apreciabil de teologi susțin că această întîlnire, a avut loc duminică noaptea, pentru că evanghelistul Luca, care se amestecase cu neamurile și a scris pentru ei evanghelia ce-i poartă numele, a folosit principiul roman de socotire a zilelor și anume, de la miezul nopții, la miezul nopții. O astfel de întîlnire care a avut loc în seara primei zile a săptămânii, nu poate fi decît numai duminică noaptea. Versetele ce susțin o astfel de socotire a timpului, după sistemul roman, le găsim în Fapte 4,3; 20,7; 23. 31-32. În fiecare din textele de mai sus, termenul de „dimineață” este menționat — în context — ca un eveniment ce a avut loc seara. Raționamentul este acela și anume, deoarece Luca vorbește despre „dimineață” ca fiind o nouă zi, pe cînd după sistemul iudaic, ziua începuse deja. Acest fapt arată că Luca nu folosea sistemul iudaic, ci cel roman de socotire a timpului, cînd ziua începe după miezul nopții. Slăbiciunea acestui argument constă în faptul că termenul „dimineață” nu înseamnă neapărat „în ziua următoare”, ci poate fi în măsură egală tradus cu „dimineața următoare” așa cum ne spun specialiștii în materie, expresia indicînd dimineața următoare, fără a defini dacă această dimineață aparține unei noi zile. De fapt, cuvîntul zi, trebuie să fie ori adăugat, ori cuprins în „dimineață” traducînd-o astfel — în ziua următoare. Toate acestea evidențiază faptul că argumentarea cum că Luca s-a folosit aici de sistemul roman de socotire a timpului, este foarte șubredă.

Cu toate acestea, chiar dacă am admite că Luca a folosit sistemul roman de socotire a timpului, aceasta ar însemna cum că credin-

cioșii s-au întâlnit duminică seara și în consecință „au frint piinea”, act ce constituia o parte a serviciului divin — dar care a avut loc după miezul nopții și deci a fost de acum o zi de luni. În cazul acesta celebrarea Sfintei Cine, nu mai poate constitui un argument direct în favoarea duminicii. R. C. H. Lenski, recunoscând această dilemă spune :

„Este adevărat că acesta este primul serviciu divin creștin ținut duminică, și care este raportat în cartea Faptele Apostolilor ; cu toate acestea se poate dovedi prea puțin cu el, deoarece acest serviciu divin a fost un serviciu special din toate punctele de vedere ; iar Pavel și însoțitorii săi au plecat luni dimineața... Dacă acesta a fost un serviciu divin ținut duminică dimineața, atunci aceasta ne-ar fi de mare ajutor în stabilirea duminicii ca zi regulată de închinare în biserica apostolică”. (The Interpretation of the Acts of the Apostles, pag. 825).

Acest autor se străduiește să rezolve problema susținând, în mod gratuit, că în adevăr „un serviciu divin s-a ținut la Troa în această duminică, deși Luca n-o menționează deloc. Considerăm de asemenea că apostolul Pavel și-a propus să-și înceapă călătoria luni. Efortul de

a prezenta această relatare de așa manieră încît ea să constituie un caz, o dovadă a păzirii duminicii, este în adevăr ingenioasă, dar din nefericire este fundamentată pe ceea ce nu spune Biblia. Și cineva spunea cu multă dreptate, că nu se cade să citim în Biblie ceea ce nu scrie în ea. Ne întrebăm, de ce oare Luca neglijează să menționeze întâlnirea din dimineața zilei întâia a săptămîinii dacă în adevăr ea era de acum ziua de odihnă recunoscută în biserica apostolică, căci el a fost un martor ocular și care ne dă atît de multe detalii cu privire la acest eveniment ? De ce oare „frîngerea piinii” a fost aminată pînă după miezul nopții, dacă, în adevăr, credincioșii, s-au întâlnit în dimineața zilei de duminică pentru acest serviciu divin ? Mai mult chiar este greu să admiți că marele apostol Pavel, din respect pentru ziua întâia a săptămîinii a aminat plecarea sa pînă luni de dimineață, cînd la Filipii el „după zilele praznicului Azimilor, a plecat cu corabia” (Fapte 20,6) și a sosit la Troa, probabil duminică, deoarece el a rămas aici „șapte zile” mai înainte de a pleca mai departe în următoarea zi (prima zi).

A susține că Luca a folosit sistemul roman de socotire a timpului, plasînd astfel întâlnirea de la Troa

duminică noaptea, aceasta ar submina chiar eforturile în vederea găsirii — în acest pasaj — a unui suport pentru păzirea zilei întâia a săptămîinii. Teologul C. S. Moșna, învederează acest fapt atunci cînd spune :

„Ori se susține că serviciul euharistic (al împărțășaniei) a fost celebrat în limitele zilei de duminică, și deci în noaptea dintre sîmbătă și duminică, sau de nu, specificarea zilei de către Luca n-are nici o valoare și textul n-are nimic de spus în ceea ce privește duminica ca zi de închinare.” (Istoria della domenica pag. 15).

Avem motive să credem că Luca a folosit în mod constant — în relatarea sa — sistemul iudaic de socotire a timpului. După acest sistem, așa cum am menționat deja mai sus, ziua întâia începea sîmbătă seara la apusul soarelui, noaptea făcea deci parte din ziua de duminică, cînd apostolul a plecat. Seara primei zile în care a avut loc această întîlnire, va corespunde atunci cu sîmbătă noaptea. Acest punct de vedere, este sprijinit, de faptul că Luca, deși dintre neamuri, folosea sistemul iudaic în Evanghelia sa, atunci cînd relatea îngroparea Domnului Hristos : „Era Ziua Pregătirii și începea Ziua Sabatului” (Luca 23,54). În Cartea Faptele Apostolilor el arată în repetate rînduri respectul său pentru calendarul iudaic și pentru obiceiurile religioase iudaice. De exemplu, el menționează că Irod a arestat pe Petru „în zilele Praznicului Azimilor” și că el intenționa ca „după Paște să-l scoată înaintea norodului” (Fapte 12,3,4). El relatează faptul că a părăsit Filipii împreună cu Pavel, în dimineața ce marca ultima zi a praznicului Azimilor (Fapte 20,6 ; Luca 22,17). El nu a ezitat, în repetate rînduri, să arate cum Pavel respecta obiceiurile iudaice (Fapte 16,1-3 ; 18,18 ; 20,16 ; 21-24). De exemplu, el spune că Pavel „se grăbea ca, dacă-i va fi cu putință, să fie la Ierusalim de Ziua Cincizecimii” (Fapte 20,16). Mai tîrziu, el relatează cum în oraș, apostolul s-a curățit „și a intrat... în Templu ca să vestească sfîrșitul zilelor curățirii”. (Fapte 21,26). La acestea se mai poate adăuga referirile frecvente ale lui Luca la întîlnirile din Sabat la care Pavel lua parte atît cu Iudeii, cît și cu grecii. (Fapte 18, 4 ; 17,2,16 ; 13,15,25 ; 13,14,42,44). În lu-

mina acestor relatări apare clar faptul că Luca respecta calendarul liturgic iudaic și-l folosea cu consecvență atunci când socotea timpul.

În conformitate cu un astfel de sistem, așa cum am arătat mai înainte, întâlnirea din prima zi de la Troa, a avut loc Sîmbătă noaptea. Unii sugerează faptul că acesta era un timp foarte potrivit pentru o adunare creștină, după încheierea Sabatului. Restricțiile Sabatului nu mai erau în vigoare atît pentru Iudei (cum era cazul lui Pavel și al lui Timotei) cît și pentru creștinii veniți dintre neamuri și care astfel se puteau, în mod liber, angaja în activitățile sociale, cît și spirituale. Slăbiciunea, sau punctul slab al acestei susțineri, este faptul că se poate trage concluzia că creștinii acelor timpuri păzeau Sabatul în conformitate cu concepțiile restrictive rabinice. Un astfel de punct de vedere cu greu se poate armoniza cu înțelegerea pozitivă și spirituală a Sabatului, așa cum o găsim în Evanghelii.

Dacă întâlnirea de la Troa a avut loc în noaptea de sîmbătă spre duminică, cu greu se poate atunci admite că întâlnirea a fost un serviciu regulat, formal al sărbătoririi zilei de duminică. Pavel, ar fi observat — împreună cu credincioșii — numai noaptea de duminică și în timpul zilei ar fi călătorit. Această, așa cum știm, nu era permis în ziua Sabatului, și nu ar fi constituit cel mai bun exemplu al păzirii duminicii. Pasaajul se pare că sugerează faptul că Pavel și prietenii lui n-ar fi putut — ca buni iudei ce erau — să pornească într-o călătorie în zi de Sabat; ei au făcut însă aceasta de îndată ce a fost posibil și anume, dimineața, în prima zi a săptămîinii, Sabatul sfîrșindu-se la apusul soarelui — reținînd de asemenea faptul că Pavel „după obiceiul său”, timp de trei săptămîni la Tesalonic (Fapte 17,2,3), optsprezece luni în Corint (Fapte 18,4,11) și pentru o scurtă perioadă în alte locuri, expunea Scripturile în Sabat atît iudeilor, cît și grecilor, atît în Sinagogi, cît și în aer liber (Fapte 16,13; 13,44,42,14), deci vom găsi rezonabil a presupune că la Troa, el s-a întîlnit în Sabat cu credincioșii. Este greu de crezut că Pavel a petrecut șapte zile la Troa, fără să se întîlnească cu credincioșii, pînă în clipa plecării. Întîlnirea din seara zilei întîia a săptămîinii

trebuie să fie considerată ca fiind întîlnirea de rîmas bun organizată spre a „frînge pîinea” împreună cu apostolul Pavel.

S-ar putea argumenta că dacă evanghelistul Luca a folosit sistemul iudaic sau roman de socotire a timpului, aceasta este de mică importanță cu referire la păzirea zilei întîia a săptămîinii, deoarece el spune în mod clar că întîlnirea a avut loc „în prima zi a săptămîinii... pentru a 'frînge pîinea'". Dacă a fost aceasta în seara dinaintea duminicii (după sistemul iudaic), sau în seara ce a urmat zilei de duminică (după sistemul roman), oricum, era încă prima zi a săptămîinii în care a avut loc această întîlnire. Acest fapt este indiscutabil. Totuși trebuie observat faptul că „frîngerea pîinii” a avut loc — în ambele situațiuni — după miezul nopții (Fapte 20,7,11). Un astfel de timp — ieșit din comun — pentru frîngerea pîinii sugerează mai mult o ocazie extraordinară, decît ceva obișnuit. Dacă scopul întîlnirii a fost acela de a celebra Sfînta Cină, așa cum susțin unii teologi, de ce atunci apostolul Pavel a amînat împlinirea acestui act pînă după miezul nopții, cînd mulți, asemenea lui Eutihus, erau somnoroși, și apoi să continue vorbirea pînă în zori? Considerînd că timpul cel mai potrivit pentru „frîngerea pîinii” ar fi fost (dacă acesta era scopul întîlnirii), fie la începutul serviciului divin, sau imediat înainte de încheiere și de plecarea apostolului Pavel ca o expresie a unității în Hristos, și un „bun rîmas”. Faptul că „frîngerea pîinii” a avut loc, dîmpotrivă, în cadrul unui discurs lung de cîteva ore, cînd credincioșii erau mai mult adormiți, sugerează cu putere faptul, scopul, funcția acestei „frîngere a pîinii” era mai mult socială decît cultică.

De fapt, foarte puține cuvinte sînt folosite pentru a descrie ceea ce de fapt trebuie să fie ținta, miezul întîlnirii. Mai mult chiar, nu ne sînt date indicații directe cu privire la o participare comunitară. „După ce, s-au suit iarăși, a frînt pîinea, a cinat, și a mai vorbit multă vreme pînă la ziuă. Apoi a plecat” (v. 11). Să observăm că aici se vorbește la singular. De aici reiese că în principal Pavel, oaspetele de onoare și care vorbea, el a „frînt pîinea”, a cinat, și a vorbit mai departe pînă la despărțire, în timp ce credincioșii, probabil prea mulți ca

să fi avut hrană „pîine” pentru toți; priveau satisfăcuți, fiind hrăniți spiritual. Este greu să nu reții concluzia pe care istoricul Augustus Neander, a exprimat-o în legătură cu aceasta și anume:

„Plecarea apostolului, a strîns mica comunitate la o masă de bun rîmas, ocazie cu care apostolul le-a adresat ultimul lui cuvînt, deși nu era nici o sărbătoare deosebită — în acest caz — a zilei întîia a săptămîinii.

Expresia „frîngerea pîinii” merită o atenție deosebită. Ce însemnează de fapt ea luată în contextul ei? Două întrebări au fost reținute de toți cei care au investigat cu atenție problema. Vrea să defîncască o masă „de seară” cu o ocazie deosebită s-u celebrarea „Sfîntei Cine” sau Împărtășaniei? Mulți teologi au fost de acord că primul răspuns este mai plauzibil.

Frîngerea pîinii este numai un obicei, este o lucrare necesară în vederea unei mese în comun... Ea este descrierea unei mese în comun în termenii unei acțiuni de început și anume, frîngerii pîinii. De aici, expresia era folosită la mesele frățești obișnuite ale primei biserici creștine ce aveau loc zilnic în casele lor (Fapte 2,42,46) și de asemenea pentru mesele comune ale comunităților creștine, dintre neamuri. (Fapte 20,7; 1 Cor. 10,16; — From Sabbath to Sunday 168).

Același autor spune însă mai tîrziu, că expresia „frîngerea pîinii” a devenit o expresie tehnică care denumea „Sfînta Cină”. În timp ce se poate admite că o asemenea folosire a expresiei se găsește în literatura post-apostolică, totuși cu greu se poate admite că aceasta ar fi unica ei folosire sau însemnătate în Noul Testament. De fapt verbal „a frînge”, urmat de substantivul „pîine”, se întîlnește de circa cinsprezece ori în Noul Testament. De nouă ori se referă la Domnul Hristos frîngînd pîinea atunci cînd a hrănit mulțimile și cînd a luat parte la Sfînta Cină, cum și atunci cînd a stat la masă cu ucenicii după învierea Sa (Mat. 14,19; 15,36; 26,26; Marcu 8,6; 8,19; 14,22; Luca 22,19; 24,30; 24,35); de două ori îl descrie pe Pavel la începutul și în timpul unei mese (Fapte 20,11; 27,35); de două ori se referă la frîngerea pîinii pentru Sfînta Cină, așa cum se face și în prezent (1 Cor. 10,16; 11,24); iar de două ori expresia este folosită ca o generală

referire la ucenici, sau credincioși „frîgînd pîinea” laolaltă (Fapte 2,46; 20,7). Trebuie reținut faptul că în niciuna din aceste situațiuni Sfînta Cină nu este în mod explicit sau tehnic prezentată ca fiind „frîgerea pîinii”. Se poate face o încercare spre a analiza o referire la Sfînta Cină în două relatări cu caracter general din Fapte 2,46 și 20,7. Totuși, în ceea ce privește textul din Fapte 2,46 expresia „frîgeau pîinea acasă”, cu certitudine că se referă la masa frățească ce se lua, la începuturile bisericii creștine, cînd, așa cum spune textul „în fiecare zi frîgeau pîinea acasă, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă... lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod” (vers. 46,47). Aceste mese frățești zilnice deși poate că includeau și celebrarea Sfîntei Cîine, cu greu pot fi considerate ca fiind în mod exclusiv celebrări liturgice ale acestei orînduirii divine. Echivalentul declarației pe care o găsim în Fapte 20,7 „eram adunați laolaltă ca să frîngem pîinea” nu poate să însemne nimic mai mult decît „ne-am adunat ca să mîncăm împreună”. Pe drept cuvînt cineva arăta că nu se menționează aici nici un pahar, nici chiar ocazie de rugăciuni sau altceva legate de acest serviciu divin — vorbirea apostolului Pavel n-a urmat după citirea unor versete Biblice. Putem adăuga de asemenea, așa cum am făcut mai sus, că Pavel a frînt și a mîncat singur pîinea așezată înaintea lui. Nu ne este dat nici un indiciu, nici chiar cel mai mic, cum că el ar fi binecuvîntat pîinea și vinul, sau cum că el le-ar fi împărțit credincioșilor de față la întîlnirea respectivă.

Mai mult chiar, frîgerea pîinii a fost urmată de o masă, „a cinat”. Același verb — în original — este folosit de Luca în alte trei ocazii cu însemnătatea explicită... „satisfacă foamea” (Fapte 10,10; 23,14; Luca 14,24). Fără îndoială că apostolul Pavel era flămînd după prelungita lui vorbire, și că a fost nevoie să mînce ceva mai înainte de a continua vorbirea lui și apoi să plece mai departe. Cu toate acestea, dacă apostolul Pavel a luat parte la Sfînta Cină împreună, sau cu ocazia unei mese obișnuite, atunci el ar fi acționat în contradicție cu sfatul pe care el personal îl dăduse Corintenilor, căroră, le recomandă cu tărie să-și satisfacă acasă foamea mîncînd mai înainte de a veni la celebrarea Sfîntei Cîine (1 Cor. 11,22.34.) Sustînerea că în conjunctura de la Troa, Pavel ar fi inversat ordinea ce era observată de obicei participînd la Sfînta Cină mai înainte de odihnă și de masa frățească, (1 Cor. 11,18—22), stă pe o temelie șubredă. În primul rînd, pentru că apostolul Pavel sfă-

tuia pe cei în cauză să-și satisfacă foamea acasă și nu în timpul celebrării Sfîntei Cîine (1 Cor. 11,27.34). Aminarea mesei pînă după terminarea servirii Sfîntei Cîine, „ar fi putut cu greu” să elimine abuzurile. În al doilea rînd, pentru că cele două verbe „a frînt și a mîncat” (v. 11) nu descriu în mod necesar două ritualuri distincte, ci mai degrabă unul singur. Păstrînd în minte faptul că nu există nici o mențiune cu privire la „o masă înaintea miezului nopții”, frîgerea pîinii apare ca fiind lucrarea obișnuită dinaintea unei mese comune, ca de fapt cu ocazia oricărei mese. Acest lucru sugerează de asemenea că apostolul Pavel a participat la o masă frățească de rămas bun (bogată desigur cu note religioase) dar nu în mod strict cu ceea ce el desemnează a fi „Cina Domnului” (1 Cor. 11,20).

Noul Testament nu ne oferă nici un fel de indicații cu privire la o zi fixă pentru celebrarea Sfîntei Cîine. Fapte 2,42—46, de exemplu, descrie masa frățească și întîlnirea credincioșilor de la Ierusalim, în care „frîgerea pîinii” avea loc zilnic. Notăm de asemenea că apostolul Pavel, în timp ce recomandă credincioșilor Corineni o zi anume în care să pună de o parte darurile lor, cu privire la Sfînta Cină, el în repetate rînduri spune în aceeași epistolă — și acelorași credincioși „cînd veniți la adunare” sau „cînd vă strîngeți laolaltă” (1 Cor. 11,18, 20,33,34) expresie ce implică un timp și zile nedefinite; mențiunea „prima zi a săptămîinii”, poate fi foarte bine motivată, nu prin obiceiul de a se întîlni într-o anume zi, ci în mod excepțional sau accidental, așa cum s-a petrecut și cu ocazia respectivă. Trebuie să reținem faptul că incidentul Eutihus, este de fapt principalul episod ce ne este raportat din timpul șederii lui Pavel la Troa, și anume șapte zile, și care ocupă o mare parte a descrierii (v. 9.10.12). Prin comparație, descrierea „frîngerii pîinii”, este foarte scurtă și este limitată de fapt la un singur verb și anume: „a frînt pîinea” (11). Este deci posibil ca învierea lui Eutihus să fi avut loc în aceeași zi în care comunitatea s-a strîns pentru o masă frățească de rămas bun, masă dată în onoarea lui Pavel, și care a îndreptățit pe evangelistul Dr. Luca să rețină chiar și ziua în care toate acestea, s-au întîmplat. O astfel de întîmplare ieșită din comun, a lăsat — fără îndoială — o profundă și durabilă impresie asupra credincioșilor.

Un alt motiv al raportului evangelistului Luca cum că frîgerea pîinii a avut loc în prima zi a săptămîinii poate fi și dorința sa de a da cititorului suficiente date cronologice, pentru a putea urmări

mai bine itinerariul apostolului Pavel. În capitolele 20—21 Luca scrie ca un martor ocular, la persoana întîia plural (Luca 20,4—15; 21,1—18) și ne prezintă nu mai puțin de treisprezece referințe cu privire la timp, spre a relata diferite etape ale călătoriei lui Pavel (Fapte 20, 3.6.7.15.16; 21,1.4.5.7.8.10.15.18). Este deci posibil ca menționarea întîlnirii din prima zi a săptămîinii, mai degrabă decît inserarea unei notițe cu privire la obișnuita păzire a duminicii, să nu fie de fapt decît una dintr-o întreagă serie de note cronologice cu care Luca umple descrierea voiajului său.

În lumina acestor considerațiuni, valoarea textului din Fapte 20,7 — 12 pentru păstrarea regulată a zilei întîia a săptămîinii, pare mai degrabă nesemnificativă. Ocazia, timpul și modul în care a avut loc întîlnirea, toate acestea sînt indicii ale unei întîlniri speciale și nicidecum a unui obicei de păzire regulată a primei zile a săptămîinii. Modul cel mai simplu de a explica pasajul este acela că Luca menționează ziua întîlnirii nu pentru că era duminică ci pentru că:

1. Pavel era gata să plece (cap. 20,7).

2. experiența extraordinară și minunea învierii lui Eutihus.

3. aceasta dă posibilitatea de a avea importante informații cronologice adiționale, care să descrie desfășurarea călătoriei apostolului Pavel. D.P.

Cititorii din străinătate se pot abona la Curiere Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export-Import presă, P.O. Box, 136—137, telex 11.226, București, strada 13 Decembrie nr. 3.

Redacția

Avînd în vedere hotărîrea Comitetului Uniunii A.Z.S. din țara noastră privind înființarea unui patrimoniu arhivistic istoric, rugăm pe toți aceia care posedă documente de orice fel, inclusiv fotografii sau tipărituri de o însemnătate istorică, să ni le trimită fie în original, fie în copie (fotografii) ca să se poată alcătui acest patrimoniu arhivistic de mare însemnătate pentru noi.

Redacția

Grupul pastorilor din întreaga țară participanți la întâlnirea ce a
avut loc la București între 30 mai și 8 iunie 1978

Curierul Adoentist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Redactor

Dumitru Popa